

7

காலாபுத்திரன் போய்வந்ததும் நெருப்பு அகப்படவில்லை. இரும்பு விலந்து, “அப்பா! காதுபக்கத்தில் நெருப்பு வந்ததும் நெருப்பு விலக்கவில்லை. இது நெருத்திரியாவதால் பட்டினத்தின் துண்டின் கதவைப் பற்றிக்கொண்டு துக்குவார்கள்; ஆகையால் நெருப்பு விலக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி, கிண்பதத்தின் குழியை நுக்கிவிட்டால் மதுபடிபுள் தந்தையை நோக்கி, “நெருப்புக்கொண்டு வாரும்.” என்று கெஞ்சி, “குழியைத் தாள் வந்ததென என்னைப்பலிக்காத்தும் வந்ததெனது. நீ நெருப்பு அகப்படவில்லை பென்ற வார்த்தை பொய். அதோ ஜுவாலைவால் ஆகையினாலும் படி பெரிந்து கொண்டிருக்கிற நெருப்புப்பாரும்; அகதப் போய்ச் சீக்கிரத்தொண்டு வாரும்; இல்லாவிட்டால் குழி தாக்க முடியாது” என்றான். தந்தையானவர் “அப்பா! கான்பொய்ச்சொல்லவில்லை; அதோ ஆகையினாலும் ஜுவாலை விதி பெரிநிற இடம் கடுகாதி; அந்த நெருப்பும் மினம் கடுகொருப்பு; அது நெருப்புத்தனதது; அகப்படாது; தொடுவெய்களுக்கு ஆபுசு கணினித் துப்போம். ஆகையால், அப்பா! உன் ஆபுசு கணினித்துப்போகா நெருப்பதற்காக நான் அதைக்கொண்டு வரப்பிரியப்படவில்லை” என்று சொன்னார். “அப்பா! அது மயான அக்கினியானதும், பரகாக்கினியானதும், எதுவானதும் கொண்டுவரவிட்டால் நான் குளிராவிற்றது போலேன்.” என்று இரக்கமாய்த் தன் புத்திரன் சொல்லியது கேட்ட கோவந்தகவாய் பானவர் புத்திரவாஞ்சையால் அந்தச்சிதாக்கினியைக் கொண்டுவரும்படிபோனார். விஜயத்தினதும், பின் தொடர்ந்து சென்று, உண்ணத்தினால் கொதித்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கிற அக்திரிதாந்த சித்தம்பக்கட்டிக்கொண்டு குளிர்த்திந்து கசமடைந்து, பின் தன் தப்பினிளோக்கி “வட்டமாயும், செந்தாமரைமலர்போதுமிருக்கிற அது என்ன” என்று கேட்டான். தந்தையானவர், “இது கபாலம்; நெருப்புஜுவாலை வட்டமாயெரிவதானதும், வானீர், மயிசம், இரத்தம் முதலியவை சிதறந்திருப்பதானதும் இது உனக்குச்செந்தாமரைப்பூவைப்போலத் தோன்றுகிறது” என்றார். கிண்பதத்தின் ஒரு கட்டையினால் அந்த கம்பாலத்திலுக்கிறபொழுது வான் இரத்தப் முதலியவை அகம் முதலும் தெரித்தன. அவன் அதை நாவால் எக்கி குளியல்த்து அதனை தெற்றுப்பய்தும், செம்பட்டை மயிருமுடைய பக்கமாக

மன்னப்பெயர்வெதாவனொருபுறம்போடி அட்டவாசம் சென்ற நிற்
ருன். அந்த அட்டவாசத் தொழிலினும் பூயியானல் மென்மன்
மெய்யுட்படா. பிறகு தந்தைதவையப் பிடித்திழுத்தல் கொல்லப்
போனதில் "அப்பா இந்த அடியாபஞ் செப்பாதே" என்ற ஒரு
அசிரியைக்கும் தந்தைதவையெட்ட வேதாவன்! இதாவையிட்டு
கிட்டி, தூதாவார்க்காவாத் தடையின் திவெஞ்ஞாயம் போய், வேதா
வன்மெய்யுடம். உதவியோடு, வேதாவன்கன் உதவியை யுட
த்து வேதாவனையும் பெற்றவையாவதற்குக் உதவியுடையோடு
வந்து போயிட்டு, அவனைக் குழந்தையாய் நான்திபுருகன்
என்ற வேதாவனாவையிடம் சேர்த்தன. மதவாய்விரான. அந்த
மேதாவனாவையும் அவனைச் சேர்த்தாவன்கன்கொண்டான். பின்பு
ஒரு காலத்தில் செந்திரசேனனென்ற கந்தர்வாவன் நான்திபுரு
கனை புத்தத்தும் கைழத்துச் சண்டையிட்டிக் கொண்டுவிட்டான்.
பிறகு உதவியுடையான் அவன் பதவியுடைய வேதாவன்கன்குக்
காலான. வேதாவன் முன்கவரு! கித்தியாத குமாரானிய
கந்தாவை முனியர் சாபத்தால் மனிகனும்ப பிறகு, பின்பு வேதா
வனும் பெற்ற வேதாவன்கன்குக் கைபதியான.

எட்டாவது அத்தியாயம்

முக்கிசு.

ஒன்பதாவது

வேதாவனவாத தீர்த்தத்தில் சுதரிசனன்

சாபகிமோசனம் பெற்ற

அத்தியாயம்.

கிபுத்தபிறகு மெய்க்கவையின் பாவவர் புத்திர சோகத்தினும்
தன்ப்பயித்த தன்ப்பத்தினி புத்திரனெடு உதவியுடையகொண்ட
ருக்கவையின் கந்திரகந்தன் என்னும் ஒரு கந்திரசேந்த வியாபாரி
அவ்வாத் தன் வீட்டுக்கைழத்துக்கொண்டிபோய்ச், உதவியுடைய
தெத்தித் தன் கொந்தகன்குக் கைகரியாக்கினான். அந்தப் பிதாவன
தும் முனியர் சாபத்தையினைத்தத் தன் முத்திபுத்திரனும் பாத்
கவையுடு மெய்க்கவையுட்பத்தோடு தன் பத்திரியோடு அநேக

கதந்திரேனும் அவ்வாறியுள்ளிட்டிகை வந்ததன்மேலும்புருந்தான். அசோகத்தெனென்பவன் அங்நிர சந்திரமித்தையினும். சான் நிரங்கமிதும். அங்நவனும். தகைஞ்சு சமாளமிக்கவனும் அப்பட்டனத்திற் கீர்த்திபெற்று தாழ்த்து வந்தான். இப்படி யிருக்கையில் பிரதாபமதிக்க என்னும். அசோகத்திடத்திற்குத் தட்சிணதேசத்திலிருந்து ஒரு மல்லவந்தான். அசோக அந்த மல்லவன் இயிக்குகிறும்பி, அதற்காகப்பலதூலியாவியை அசோகத்திற்கு யேவலானதால் வரவழங்குது, “அசோகத்தா! பனத்தினும் கருவும் கொண்டிருக்கிற இரத தட்சிணதேசத்த மல்லவன்பராக்நிரமசாமி யாவிய நீ கொண்டு இயித்தால், யாதொருசந்தேகமில்லாமல் உனது மனேயிலிருப்பவர்களை வெல்லாம் நிறைவேற்றுகிறேன்” என்றான். அசோகத்தேட்ட அசோகத்தினும் தட்சிணதேசம் மல்லவனாடு போர்செய்து, அவனைப்படித்துக் கிழே விழுத்தினான். அந்த மல் லன் பொற்கலங்கி, உயிரிழந்து பூமியிற் பிணமாய் விழுந்தான். இப்படித்தேவர்களுக்கும் அசாத்நியமான காரியத்தைச் செய்து முடித்த அசோகத்தினுக்கு அசோக நிரவியமும் இராமங்களுக் கொடுத்தத் தன் சமீபத்திலே வைத்துக்கொண்டான், அப் படி யிருக்கும்பொழுது ஒரு நாள் காரிதான அசோகத்தினேமி கூடக் குதிரையிலேறிச், சாயங்காலவேளையில் ஐனசஞ்சாரமில்லாத ஒரு இடத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கையில், “ஓ மஹாராஜனே! நான் நிரபராதி என் சத்துரு அடிக்கடி தாண்டுகிட்டபடியால் நியதிபதி வெள்ளைக் கழுமாரத்திலேற்றினான், கழுமாரிலேறி நானுள்ளேயிறேன். அநியாயம் செய்தவர்களுக்கடைய பிராணனெ ளிதிற் போவதினும். ஓ மஹாராஜனே, நான் தக்கத்தினாலே யிக வருகுகிறேன்.” என்ற இரக்கமான வசனத்தக்கேட்டு, சமீ பத்திலிருந்த தைரிய புருஷனான அசோகத்தனைப் பார்த்து, “அப் பசு! நிரபராதியாய்க் கழுமாரிலேற்றப்பட்டுத் தாகத்தால் தவிக்கிற இரத ஜீவனுக்கு எவ்வகையிலாவது தன்னார் கொடுக்கவேண்டும்” என்று சொல்ல, அசோகத்தக்க; குடத்தில் தன்னாரெடுத்துக் கொண்டு, அந்தமனிதனுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டிற் பூதமே தானென் நிறைந்த மயானத்துக்குப் போனபோது, கழுமாரத்தின் கிழே ரத்திதெயிலெடுத்த செவ்வநிற வதியான ஒரு வெணவண் மாகத்தக்கண்டு, தைரியம் விடாமல், “அழகிய வெள்ளை! நீ நான்”

கிஷ்கிந்தை மயங்கித்திருந்த கந்த 'காரணமென்ன?' "இந்தக் கழு
மரத்தின் கீழிருப்பானே?" என்று கேட்டான். அந்தமாத்
"ஹூயா!" என்று பிராணநாதன் பிராணன் கழுவிவெற்றிவிட்டான்;
செவியபாணமன் பணத்தை விடாதிருப்பதற்கு இவனும் தன்
பித்திரங்களுக்கெதிராகத்தில் விடாமல் வருத்தப்படுகான்; இவனுடன்
அதாமரணஞ்செய்ய வந்திருக்கிறான்; இவன் தாகத்தினால் வருத்தித்
தன்மனிஷ் கொடுவென்பதைக் கேட்க என்ரு பிசங்குத்தமாரிக்குத்
தெது; கழுமரத்தினேறிக் கழுத்தன்னார் திருப்பதினல் என்ருல்
நீர்கொடுக்க முடியவில்லை." என்று சொன்னதைக்கேட்டுத், தபாச
முத்திராவிப க்கெக்கத்தன் "அயமர் என் தோளின் மேலேறி விவ
னுக்குக் குளிர்ந்த ஜலங்கொடு" என்று சொல்ல, அந்தப்பெண்ணும்
அப்படியே சம்மதித்துக், குளிர்ந்த கிற்கும் அவளுடைய தோளின்
மேலேறியபின், புதியதான இரத்தஞ் கொட்டுவதைக் கண்ட அநேக
கத்தன் "இதென்ன!" என்று அண்ணாந்துபார்க்க, அவன் அந்தப்
பிணத்தைத் தின்றதைக்கண்டு, அவளுடைய செம்பணிந்த காலைப்
பிடித்துக்கொண்டான். அந்தப்பெண் விஷயங்கள் புதிய பலரத்தி
ன்க்கனிமுத்த செம்பை கிட்டு விட்டு அதிலேகமாக ஆகாசமார்ச்
கத்தில் போய்கிட்டான். அநேககத்தன் தன் கைகளைப்பட்ட
அந்த தாபுரத்தை எடுத்துக் கொண்டு அரசனிடம் போய் மலாநத்
தில் நடத்ததைச் சொல்லி வந்தப்பாதசரத்தையும் கொடுத்தான்.
அது கண்டகாரிராஜன், மற்றவர்களுக்கெய்து முடிப்பதற் கருமம்
பாண காரியத்தை பிவன் செய்து முடித்தானென்று மகிழ்ந்து தன்
குமாரத்தியான மதனலேகை பெண்ணும்பெண்ணை அநேககத்தன்
குத்தொடுத்தான். பிறகொருநாள் இராஜன் அந்த அழகான தாபு
ரத்திற் பிர்ந்து, இதற்கு ஜோடியான மற்றொரு தாபுரத்தை
பெப்படிச்சம்பாதிக்கிறதென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில்,
அநேககத்தன், அது கண்டு அதைச்சம்பாதிக்கு மார்க்கத்தை யோ
சித்து; "இது சிவக்கு மலாநத்தில் கெடத்தது; மற்றொன்றுசம்பா
திப்பதற்காக அயனை பெய்கிட்டத்தில் காண்பது" என்று பலவாறு
செறித்து, "காமமலாநத்துக்குப்போய் நரமாயிசம் கித்பனசெய்
யென்கு; பூதப்பிரேத பிசாசுக்களை மந்திரத்தினால்கழப்போம்; அப்
பொழுது அந்தநாட்சதியும் வருவான்; வந்த அனைப்பிடித்துக்
கொண்டு கற்கிருகுகுகுகுகும் பிடுக்கிக்கொள்வோம்; அநேகபா

மீதம் குடிநீர்வாங்கலுக்கும், பூதநீர்வாங்கலுக்கும், தாட்சதநீர்வாங்கலுக்கும், மந்திரநீர்வாங்கலுக்கும், புறநீர்வாங்கலுக்கும், நமக்கு இவையெல்லாம்.” என்று தன் மனத்தில் நினைவாகஞ்செய்துகொண்டு, மயானம்போய், மாந்தரத்தை வலுந் துக்கொண்டு, மந்திரத்தினால் பூதப்பிதேவ பிரசாதனைக்கினை வலுந் தது, “சாஸ்திரே மாயம்சுவிதம்பிண செப்திரேம்.” என்று இராத்நிரி யில் கூவிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது இராத்சை, பூதவே தரையுபிரசாதனைக்கொண்டான், “அடா, நமத்திஷ்டமான மாயிதேவனுத க்குரப்பிடவாய்” என்றுசந்தேசுத்தோலென, அந்தராத்சதியும்அநே க தாட்சசப்பெண்டன் குழ, மாயிசந்தின்பதற்கு ஆவலோடு “ஊ தான். அவனியே தேடிக்கொண்டிருந்த அநேகநத்தின் அவனியை ண்டி, “சாமமுன்புகண்டது இவன் தான்” என்றறிந்து, அவனியோக்கி, “அம்மா மந்திரஞ்சுவம்பு மெனக்குத்தரவேண்டும்” என்று கேட் டான், அந்த வித்யுத்கேசியென்றதாட்சதியும் மனமறிந்தது, “ஏனா? முன்னுடைய என்செய்க்பா? கவர்ந்தவனியைகையால் மந்திரஞ்சுவம் பையுமபெற்றுக்கொண்” என்று சுவம்பையும், வித்யுத்பிரமை என்சிற தன்பெண்ணியு மவனுக்குக்கொடுத்தது, தன்மருமனனுயி அகனு க்கு ஒரு சொன்னதாமனைமலையுப் கொடுத்தான், அநேகநத்தின் தன்மாயிபாதிடத்தில் செலுப்பெற்று அந்தப்பெண்ணியு மவனுத் துக்கொண்டு இராஜாதிடம்வந்தான். அதகண்டஇராஜன் அவனு டையதைரிய விரங்களுக்காகஅவனை மெச்சிக்கொண்டான். பின்பு அநேகநத்தின் தன் மனையியை வித்யுத்பிரமைகொடு கசமான வாய்ந்து வருகையிலொருசான் அவனைப்பார்த்து “மெய்க்கொ, உத்தாயர் இந்தச் சொன்னபுஷ்பம் கொடுத்தானே? அது அமருக் தெப்படிக்கிடைத்தது? இதுமாதிரியான மலர்கள் எங்கேஅகப்படும்” என்று கேட்டான். வித்யுத்பிரமை பானவன், “மிரானாநாதி கயலாஸ் பைய. கொன்றே வேதான் சக்கிரனத்திற்கு ஒருநின்பமான. தடாச மிருக்கிறது. அதிலேவெவன சொன்னதாமனைமருண்டு, அங்கே உமது மாயிபாஜ்ஜலக்கிரீஷு செப்பப்போனகாலத்தில், ஒருநாள் கொண்டுவந்தான்” என்றுசொல்ல, “அநேகநத்தின்” அப்படியானும் என்னை அங்கிடத்தக்கு அமருத்துக்கொண்டியே” என்று சொ ல்ல, அதன் அப்படியே நிர்தர் சொன்னதடாகத்தருநித் கொண்டு போய்கிட்டான். பிறகு அநேகநத்தின் குளத்தினுள்ள கொண்கை வகைய் பதிகத்தொடங்குகையில், அங்கே தாவலையிருந்த பிழா

தந்தை மறிக், அவன் அவர்களைக் கொல்ல, அதனோட்பட்ட வளாகம்
 விட்டுத் தனி சேனையோடு சண்டைக்குவந்தான். அனாதைத்தாய்
 கல்லிப்போடும்படி கொல்லத் தொடக்குகையில், கித்திப்பிடுவோ
 தக்க வன்மிற வித்தபாதரான வியானத்தின் மேலேறிவந்து, "அனா
 தைத்தாய் இதை அபிபாயமான காரியத்தைச் செய்பமுயலாதே" என்று
 உத்த, வியானத்தில் சிரகொதித்துக்கொண்டிருந்த வித்தபாதரான
 னைப் பார்த்தமாத்நிரத்தில் அனாதைத்தனக்கு மனிதருபம்போய்,
 தீயபாதரான பூஷிதமான வித்தபாதரொருபம் வரச் சாபமும்
 நீக்கி, வியானத்திலேறினான். அப்பொழுது கித்திப்பிடுவோதன
 அனாதைத்தனப் பார்த்து, "அப்பா கண்ணா! உன்சகோதரனா
 கந்தீசனன் காலய மஹாலிஷி புத்திரியைப் பகாத்தாரனா செய்த
 பாபத்தினாலே சாபம் பெற்ற வேதானமாகான். நீயுமந்தச் செய்
 கைக்குடன்பட்டிருந்ததனாலாகும் சாபம் வந்தது. நீ அப்ப
 னான பாபம் செய்தபடியால் என்னைக்கானும்போது உனக்குச்
 சாபவிமோசனமென்று காலய மஹாலிஷியானவர் காலயாலிபிட்
 டிருந்தார். உன் சகோதரன் சாபத்துக் கொல்லி உறவில்லை. ஆகையால்
 சூயஸ்நிஷிவ நீ பெண்ணேடுகடச் சொர்க்கம் வந்துவிடு"
 என்றான். கண்ணன் அதனோடு கித்திபாதராதிரியைப் பார்த்து
 "ஐயா! என்முத்த சகோதரனை கிட்டுவிட்டுச் சகல கைக்கனும்
 நிறைந்த சொர்க்கத்துக்கு நான் போகமாட்டேன். என்சகோ
 தரனுடைய சாபம் நீக்கும் மார்த்தத்தை நீ எனக்குச் சொல்லியே
 ன்றும்." என்று கேட்ட, கித்திபாதராதிரி, "நீக்குதற்கரிய சாபத்தை
 பாசால் நீக்கமுடியும்? ஆனாலும் பூர்வம் பிரமதேவர் கணகாதி
 கனாக்குச் சொன்ன அதிக தகிபத்தை யுனக்குச்சொல்லுகிறேன்
 நான். சகல தீர்த்தங்களும் நிறைந்த புண்ணியமான தென்சமுத்
 திரக் கலையின் கம்மிதீர்த்தத்தின் சமீபத்தில் பார்த்தமாத்நிரத்
 தில் சகல பாபத்தையும் கிடைக்கத்தக்க பெருணையுள்ள தீர்த்த
 மொன்றிருக்கிறது. அதில் வாராஜன் செய்வதெனில் வருகிற புண்
 னியபலன் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. உன் தகையன்
 அதில் வாராயம் பண்ணினால் ஆனதற்குக் காலய மஹாலிஷின்
 சாபத்தினால் வந்த வேதானமும் நீக்கப்போம்." என்று சொன்
 னவந்த கண்ணன் கேட்டுத், தன் சகோதரனை பகாத்துக்கொண்டு,
 பிரமதேவரால் கணகாதிக்குச் சொல்லியதும், கம்மிதீர்த்தத்

தந்தை தென் புறத்திலும் கந்தயாதன பூர்வதத்துக்கு அடுத்தே
 இம்முள்ள தீர்த்தத்தருகில் வந்து, சகோதரனைப் பூர்த்தி செய்து
 கண்ணு மறவாரிஷியின் கோதமானசாபம் நீக்குவதற்காக, இந்த நீர்த்
 தம் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணும்” என்று சொன்னான். வேளாண்
 கள் நிரிசுவரர்களே! அந்தச் சமயத்தில் அந்தத் தீர்த்தத்தின்
 நீர்த் தவிகள் காற்றினால் வேதானத்தின் மேற்பட்டி, மாத்நிரத்தில்
 வேதான சொருபம் விலகிப் பழைய பிதாமனாவடிமம் வந்துவிட்
 டது. பிறகு சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு அந்தத் தீர்த்தத்தின்
 தன்ம மாவிடத்தன்மை நீக்குவதற்காக ஸ்நானஞ் செய்து எழுந்
 தமர்திரத்தினே தீவ்வமான வித்தியாதாசொருபம் வந்துவிட்டது.
 உடனே தீவ்வபரண பூஷிதனாகத் தேவஸ்திரிகள் புகழ்நீர்த்
 துழந்தாவரத் தன் சகோதரனோடு தேவவிமானத்தினேறி, அந்தத்
 தீர்த்தத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டு, விஞ்ஞபுதி கெளகுகினை முன்
 னிட்டெக்கொண்டு சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தான். வேளாண்
 கள் முனிவர்களே! அந்தத் தீர்த்தத்தின் தானிகள் பட்ட மாத்
 நிரத்தில் வேதானத்தாகுவம் நீங்கினதினால் அதற்கு வேதானகா
 தமென்று பேராகிற்று. அந்தத்தீர்த்தத்தில் எப்பொழுதாவது
 ஸ்நானம் பண்ணினவர்கள் தீவன் முத்தர்களாய், கிஷோர்கள்,
 இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தமுண்டிடவாது. இனி
 மேல் உண்டாகப்போவதாயில்லை இரதச் சபகசமான வேதான
 வரத்தீர்த்தத்தில் சங்கற்ப பூர்வமாய் ஸ்நானம் பண்ணி விடிமத்து
 டன் பிறர்களுக்கும் பிண்டதானஞ் செய்வவேண்டியது. முனிவர்க
 ளே! இம்மாதிரியாக அந்தத்தீர்த்தத்தின் வரலாற்றையும், அதன்
 பெயரின் காரணத்தையு முங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்தச்
 சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்களும், படித்தவர்களும் முத்தராவரத்
 தன்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முத்திரை

பத்தாவது
பாபவிநாச தீர்த்தமகிமை யுகந்தித
சுத்திவாய்.

பிரமபெருந்தமர்களே ! இந்த ஸேதானீர்த்தத்தில் கள்ளம் பண்ணிவிட்டுக் கந்தமாநாது மலிக்குப் போகவேண்டும். இந்தக் கந்தமாநாது பர்வதமானது சமுத்திரத்தில் சேது ரூபமாகியுள்ளிற் றது. இது பிரமலோகத்துக்குப் போருமார்க்குமாக விக்ஷிபித் தவரால் நியமிக்கப்பட்டது. ஐந்தப் பர்வதத்தில் அகந்தமான புஷ்கரணிகளும், ஸதிகளும், சமுத்திரங்களும், புண்ணியவனங்களும், ஆசிரமங்களும், வேதாரணிய முதலான சேஷத்திரங்களும், வசிக்ஷா முதலான மஹாரிஷிகளும், சித்தர், சாரணர், மின்னார் களும், பூதேவியோடுகூட பூமஹா விஷ்ணுவும், சாகித்திரி, சரஸ் வதியோடு பிரமதேவரும், சித்தேசுவரரும், சுப்பிரமணியக் கடவு ளும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், சூரித்திராதி நவிராகக் களும், அக்ஷடவசங்களும், பிதூர்தேவதைகளும், லோகபாலரிக ளும், கௌரியோடுகூட பூம்பரமேசுவரரும், மற்றமுள்ள தேவகளை ங்களும், இரவும் பகலும் வசெத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற பாதககூட்டங்களைப்பெல்லாம் காசம் பண்ணுகிற இந்தப்பர்வதத் தில் கின்னர ஸ்திரீகளெல்லாம் மெப்பொழுதும் கிளைவாடிக்கொ ண்டிருக்கிறார்கள். அதன் கிரத்தில் யாசம் பண்ணுகிற சித்த காரணஸ்திரீகள் எப்பொழுதும் பார்வதிகார்த்தனையே உரமசெய்துப் பூணடி பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பர்வதத்தைக் கண்ட வுடனே மனிதர்களுக்கு ஞானம் உண்டாகிறது. இந்தக் கந்த மாநாது பர்வதத்தினின்றும் விக்ஷிபித்து மேலே பட்ட மாத்திரத்தில் அநேகம் பிரமஹந்தி பாதகங்களும், பேரகத் தகாத இடங்களுக்குப் போயதனாண்டான பாபங்களும் உட னே கெடுத்துப்போகின்றன. இந்தக் கந்தமாநாது பர்வதம் முன்பு அகிலகாற் பொங்கிக்கொண்டிருக்கிற சமுத்திர மந்திரியில் சிவசுவரர்களோடு மாத்திரம் தங்கிக்கத்தக்கதா இருந்தது. பின் ன்னர் சேது கட்டியபொழுது சமுத்திரமந்திரி சிவந்த கந்தமா நாதுவானது வசெத்துக்கண்டு தங்கிவிட்டதுபடியாகிற்று. அப்படியே

கந்தமாதனத்தையப் பார்த்து, “அய்யைத் தேவர்களுக்கும்’ வர்ச
ய்தாதுயாபுள்ள புண்ணியபருவதமே! விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்கும்
உட்கிடையின் சீர்ததையுடன் வணங்குகிறார்கள். அப்போர்ப்பட்ட
உன்பெரியல் நான் காலவைத்து நடக்கிறேன். நீ பென்மேலே
தயவுசெய்த அந்தக்குற்றத்தைப்பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.
உன் உத்திரில் வசிக்கிற சவுகரியை நான் தரிசிற்கும்படிசெய்யவேண்
கும்! என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, மெதுவாக நடக்கவேண்டும்.
அிறகு அதனருகிலுள்ள சமுத்திரத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிக் கந்த
மாதன பர்வதத்தில் கடுகளவாவது பிண்டம் போடவேண்டும்.
அதனால் அவனது பிறத்தேவதைகள் கற்பாந்தம் வளரையில் திரு
புதியுடையிருக்கள். வண்ணியிலுள்ள யிண்டம் போட்டதும்
சொர்க்கத்திலுள்ள பிறர்க்கள் மோட்சத்தையும், நரகத்தில் அவ
ஸ்தைப்படுகிற பிறர்க்கள் சொர்க்கத்தையுடையிருக்கள். அந்த
மலையில்மேலே ஸோகபிரதித்தி பெற்றதும், சர்வதீர்த்தோத்தமமு
மான பரபுராசமென்ற ஒரு புண்ணிய தீர்த்தமிருக்கிறது. அதை
கிளைத்தமாதிரத்தில் அவனுக்குக் கர்ப்பவாசமே கெடையது.
அந்தத் தீர்த்தத்தில் எவனும் தன் பாபவிவர்த்திக்காக ஸ்நானம்
செய்யவேண்டும். ஸ்நானஞ் செய்தவன் தடைபிக்குமால் வைகுண்
டத்தை புடைகிறான்.

இப்படிச் சொல்லியந்த சூதமுனிவரைப் பார்த்து ரிஷிகவரர்
கள், விவாசாமுறியிடித்தில் கேட்டுத்தெரிந்த உமக்கு எல்லாந்
தெரியுமானகயால் அந்தப் பரபுராசத்தி மகிமைவை எங்களுக்கு
ஞ்சு சொல்லியருளவேண்டும் என்று வினவச், சூதர் சொல்லத்
தொடங்கினார். பிராமணோத்தமர்களே! ஹிமலயப்பருவத்தின்
பக்கத்தில் இருக்கிற பிரமாசாமத்தில் நடந்த புண்ணியகதையைச்
சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

பிரமாசாம மென்னுமிடத்தி, விருக்கிற அனேக, கிருட்சக்கள
டர்ந்ததும், பலவகையான செடிகொடிகள் சிறைந்ததும், பலமிரு
கந்தாளுக்கு இருப்பிடமானதும், கித்தர், சாரணர்கள் கூடியிருக்கப்
பெற்றதும், பூஞ்சோலைகளுள்ளதும், அனேக கிரதிகள் வசிக்கப்
பெற்றதும், அவசியமான தபகிகளால் விளங்கப் பெற்றதும், “சூரி
யன், அக்ஷிகைளுக்கு ஒப்பான அந்தமனை, தபவிரதம்விஷயமான

பிராணனுத்தமங்கள் மிகுந்திருப்பதும், மிதபோஜன மூண்டவன் களையும், வேதாநாடிடவன் மூண்டவனாயும், வேதரத்தியின் சம்பவங்களையும், வேதாநாக்கந்தவருதவர்களையும் மிகுந்திற் தீட்டுதல்களாற் குழப்பெற்றதும், தத்தம் வருணாகிரமாதாஷ்டாணந்த வருத: பிரமசாரிகள், கிருகந்தர், ஸாஸ்பிரஸ்தர், சந்திராமன், ஸாவகிலிவர்கள், பரிசுத்தமான மரீசியர்கள் முதலிய ரிஷிகூட்டக்களால் சிவந்ததாயினும், ஒரு புண்ணிய ஆசிரமமிருந்தது, தருமநியேகமென வதரிபமுள்ள ஒரு குத்திரன் பிராமணர்கள் வள்கிற அந்த ஆசிரமத்துக்கு வந்து, அந்தப் பிராமணர்களுக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து; அவர்களையடைந்தத்க் மரிபா கதஸைப் பெற்றுக்கொண்டு, பாசயக்குகைச் செய்து பிரமிதது ஸால் விளக்குகிற தேவர்களுக்குச் சமமானவன் அந்த ரிஷிகளையே கணிக்கண்டு சந்தோஷிக்கொண்டு, அவர்களைப்போலத் தானும் பாசுக்குசெய்யவிரும்பி, அந்த ரிஷித்தலைவரிடத்திற் போய், “சுவாமி! கிருபாமூர்த்தியே! நானும்குறியேண்டிய பணிகளைகளைச் செய்கிறேன்; நானும் பாசுக்குசெய்ய விரும்புகிறேன்; எனக்கு பாசதிடனை செய்துவையுத்க் காப்பாற்றும்; நான் கீழ்ப்பாட்ட குத்திரனாகி; தங்களுக்குச் செருவைச் செய்வாந்திருக்கிறேன்; கருணைகூர்வருளும்.” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அதுகேட்ட ரிஷித்தலைவரும், “அப்பா! நனமான குத்திரனாகி மிற் பிறந்தவனுக்கு பாசதிடனை செய்துவைக்கலாகாது. உனக் கெட்டமிருந்தால் செருவைச்செய்துகொண்டிரு. கீழ்ச்சாதிபாதுக் குத்திரன்கு செய்துவைக்கும் ஆசாரியருக்கும் பெரியதொகையும் வரும். புத்திரசாரியானவன் குத்திரனுக்கு பாசம் பண்ணியவக்கக் கூடாது. கிபாகரணம், ராடகம், காகியம், புராணம், துதிரசம், அனங்காரம் இவைகள் ஒன்றையுஞ் சொல்லியவக்கக்கூடாது. அப்படி பொருபிராமணன் குத்திரனுக்குச் சொல்லியவாபாளுளும் அந்தப் பிராமணனைப் பிராமணர்கள் கிராமத்தைகிட்டத் தாத்திச் சண்டாளனைப்போல ஒதுக்கெலக்கவேண்டும். படித்த குத்திரனையும் தாத்தித் தள்ளியவக்கவேண்டும். ஆகையால் அப்பா! நீ கிரத்தையோடு பிராமணர்களுக்குச் செருவைச் செய்வதே தருந்தது. குத்திரன் பிராமணருக்குச் செருவைச் செய்வென்றிய தென்றே மதுவாநிம்மீருதித்தர்களாது” விதிக்கப்பட்டிருக்க

[illegible]

வந்திருந்தது. அப்படி யிதயமணனாக ஜனித்து, - ஐயோ! உயிதில்
நின்றதனால் உயிதயமணனாகிய பெந்தது, தன் குலசாரத்தால்
கவலிடாமல் களங்க வகுக்கவந்தி லெருளான். கவலத்திற்குப்
போனபோது ஓர் பிரமரட்சை பிடித்துக்கொண்டது. அதனால்,
பித்துப்பிடித்தவன்போலச் சில சமயம் அழுததும், ஓடுதொடும்,
கத்துதொடும், இடறியிழுதொடும், உதக்கச் சிறிக்கொடும், ஐயோ!
ஐயோ! வெள்கொடும், கவலிக்கொடும் மதந்தொடும்
தொடும் கொடும். இப்படியாக இருந்த தன் குலசாரத்
தக்கத கண்டு மெத்தவருத்தி, அவனை பகழ்த்துக்கொண்டு
அபத்தியமுனிவராகிரமம் போய், அவரைப்பணிந்து, “கவலாமி!
இவன் எனக்கு ஒதேகுமாரன்; பிதுக்கிருத்தியஞ்செய்ய இவனைத்
தவிர வேறுபுத்திரனில்லை; இவனைப்பிரமரட்சை பிடித்துக்கொண்டு
வருத்துதொடும், அது இவனைவிட்டு விவகவும், இவன் கதமண்டலவு
முபாயத்தைக் கூறியருளவேண்டும். தேவர்க்குஞ்ச் சமானமான
தவிரேஷ்டர் மூன்று லோகங்களுமில்லை; விவபத்திரசை
கொன்று மதந்தொடும் கொல்லுகொடும், உயிதயமணன் புத்
திரனைக் காப்பாற்றுவோர் வேருருவருமில்லை; தக்கவனிடேயன்ற
சாதுக்கள் தவிரேஷ்டர்களாகலால் என் புத்திரனிடம் இருவரை உயித
ருளவேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அது கேட்டும் கும்பபோனியும் சிறிதுநேரம் தியானத்திலிரு
ந்து, பிரமணனைப்பார்த்து, “ஐயோ பிரமணனே! உமது குமாரன்
பூர்வஜன்மத்தில் கவலிக்கொண்ட பிரமணன்; ஒரு குத்திரத்திற்கு
வேதமந்திரங்களை யுபதேசித்து கவலிக் கொடுத்தியங்களைச் செய்
வித்தபடியால் அநேகநேரம் கற்பகாலம் கரகத்திலிடத்து, பித்
தயாவராதியோனிகளில் ஜனித்து, இப்பொழுது கர்மசெய்ததால்
பிரமணனாய்ப்பிறந்து, பமணனுடையபட்ட பிரமரட்சைக் பிடித்
கப்பட்டு அலைகொண், அந்தப் பிரமரட்சை நீங்குமுபாயமொன்று
கொண்டிருந் கேளும். தன்னை சுழுத்திரக்கதையில் தேவர்கள்
சேவிக்கும்படியான கந்தனதன்பருவதமென்றொரு பரிசுத்தமலை
யுண்டு. அந்தமலையில் சகலபாபங்களையும் போக்குதிற பரிசுத்த
மான் னபதனமென்ற புண்ணியத்தம் ஒன்றுண்டு; அது பூத
பிரேஷ்டசை பிரமரட்சை வேதானதி துத்தேயகதகள்துதி
கொண்டும் துத்தேயகதகள்துதி திராததொகங்களையும் கிவத்திற்கு கவலிக்

யுள்ளது; ஆகையால் உமது குமாரசுவாமுழந்துக்கொண்டு சேது மத்தியிலிருக்கிற அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஆசாரத்தோடு மூன்றுநாள் அங்கு ஸ்நானம் பண்ணுகின்றால் பிரமராகை கிடைப்போம்; இவ்வீர்த்தகிரி யேது உபாயம் பூனோசத்தில் கிடைப்பது. ஆகையால், பிரமணரே! நாமதந்திரசெய்யாமல் சிவிரமாக முக்திபெறக்கொடுக்கும் இராமசேதுவுக்குள்போய் உமது புத்திரனை ஸ்நானஞ் செய்கியும், போம்." என்றார். அது கேட்ட உப் பிரமணன் அகஸ்திய முனிவருக்குத் தண்டாசுரமாக உமங்கரித்து, அதுகொண்டு பெற்றுத் தன் குமாரசுவாமுழந்துக்கொண்டு கந்தமாதனம்போய்ச், சங்கற்ப பூர்வமாக பாபநாசன தீர்த்தத்தில் மூன்றுநாள் ஸ்நானம் பண்ணுகின்றது, நானும் ஸ்நானம்செய்தான். அதில் ஸ்நானஞ்செய்த பிரபாவத்தால் அந்தப் பிரமணபுத்திரன் பிரமரட்சகம் ரோகம் களையும் நீக்கி வாரோகியமடைந்து, கந்தராகரீரமுடையவனாய்ச் சகல போகபாக்கியங்களைபு.ண்பவிறத்துத் தேகார்த்தத்தில் முக்தி யடைந்தான். அவனது தந்தையும் பாபநாசன தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்த விசேஷத்தினால் தேகார்த்தத்தில் மோட்சபதம் பெற்றான். கூலியிடத்திண்பதேசம் பெற்ற குத்திரணும் அநேக காலம் பல பல நரகங்களையனுபவித்து, அநேக ஈகஜன்மங்களைநேதிக் கடைகியில் கந்தமாதன பருவத்தில் கழுதைவாகப்பிறந்து திரி கூலியிலொருநாள் தன்னைக் குடிக்கும்பொருட்டுப் பாபநாசன தீர்த்தத்துக்குவந்து குளித்து நீர்க்குடித்தது, உடனே கழுதை வடிவம் நீக்கி தேவசொருபமடைந்து, திவ்ய வஸ்திராபரண கந்த மாலாதி பூஷணஸங்கிருதனாய் தேவகிமானத்திலேறி, அப்பர ஸ்திரீகள் சாமந்தலிகில் குடைபிடிக்க அமராவதிபோய்ச் சேர்க் தான்.

கேட்டவர்களே, முனிவர்களே! இந்தப் பாபநாசன தீர்த்தம் கொர்க்கமோட்சங்களைக் கொடுக்கத்தக்கதும், சகல பாபங்களையும் போக்கத்தக்கதும், பிரம, கிஷ்ணு, மகேசுவரன் முதலானவர்களைச் சேவிக்கப்பட்டதமான மகிமையுடையது. இதுபூரங்களை நினர் த்தி செய்புத்தன்னையுடையநானவாமிதற்குப் பாபநாசன தீர்த்த மென்றுபேர். கொடியதான துர்க்காலியங்களைச் செய்து, பிரமண

10

ஆக்கும், இத்தகையதும் மோட்சங்கொடுத்ததான். பரமபதனை
தீர்த்த தகவியத்தை புள்ளுக்குச் சொல்லியிட்டேன்.

புத்தாவது அத்தியாயம்

முன்பு

—

புதினாவது

சேதா தீர்த்த

மகிமைமயில் இத்திரன் பிரம்மஹத்தி

நீங்கினகதை உரைத்த

அத்தியாயம்.

சூதமுனிவர் சொன்னகாதி முனிவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு
வினார். கேட்டமர்களை, முனிவர்களை! சமஸ்தமான பாபங்களைப்
பிவர்த்தி செங்கற பாபாசன தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமப்பண்ணி
கிட்டிச் சீதாதீர்த்தத்துக்குப்போய், சிவமத்தோடு மதில் ஸ்ரீராம
செய்யவேண்டும், இந்தப் பிரயாண்டத்திலிருக்கிற புண்ணிய
தீர்த்தங்கொண்டவன் தாங்கள் பரிசுதமாவதற்காக இந்தச் சீதா
தீர்த்தத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்படியே வான
முதலிய புண்ணிய சேஷத்தின்களும் தங்களுடைய பாப நிவார
ணத்திற்காக இந்தச் சீதாதீர்த்தத்தை பிரவும் படிதும் சேவித்துக்
கொண்டிருக்கின்றன. கிஷ்ணுவினிடத்தில் பிரியமுள்ள, பஞ்சம
நாபாதங்களை ஈசாய்செய்தொ பஞ்சமுலங்களைபுடைய பதமவிவதும்
அதனிடத்தில் வசிக்கினார். பூர்வத்தில் இத்திரனிடில் ஸ்ரீராமம்
பண்ணி பிரமநாத்தி கியோசனமடைந்தான். இப்படிக்கொண்டி
வந்த சூதமுனிவரைச் சொன்னகாதிமறமிகழிவன் பார்த்து ஓ முனி
கிரேஷ்டயோ! இத்திரனுக்கென்னபிரமநாத்திலுந்தது? என்று வினா,
சூதமுனிவர். கொழுந்தினார். முந்நாத்தில் வண்பபரண நென்
கிடு ஒரு திரைத்தின் கடை தீவந்தனதும் கொண். முடிவந்த
வதும் பெற்றிருந்தான். அவன் ஸ்ரீராமன் தயங்குதலில்பாடி
தான் நென் தாத்திரிபோடு உத ளு தாக பதாதினாவது துது அன்

குரோணிசேனாவியுடையவரால் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அவன் சபைக்குவணியை போட்டு, "ஓ மந்திரீ! நீ மந்திர சாஸ்திரத்தில் வல்லவனான படியால் நாம் இந்திரனோடத்துக்குப் போய் ந்தேவர்களைச் சண்டையில் இயித்து, இந்திரனுடைய அழகான அரண்மனையிற் கசனிவநதோடும் தங்கியிருந்து, அவனுடைய பூஞ்சேலையில் அரம்பாண்டுநீளுவான் கேளியிசைசமயிருப்போம்." என்றுசொல்லச், சவுபலகனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்றான். உபாலபரணன், ஸ்ரீமேதஸ் என்றிருவரான தன் புத்திரனைத் தன் பட்டணத்திலிருத்திவிட்டு, தனது கால்வகைச் சேனைகளையும் திரட்டிக்கொண்டு, அந்தச் சேனைகள், நடப்பதனா லுண்டாகிய ஜானிகளால் ஆறுகளும், சமுத்திரங்களும் வற்றவும், பருவதக்கெல்லாம் பெரிப்பொடியாகியித்து உதிசையும், வரத்திய கொடித்திருளே பூமியும் ஆகாசமும் எதிரொலியிடவும், குதிரை களைத்தலாலும், பாலை காற்றினாலும், ததச்சுதிரங்கனின் சுபத்தந்தாயும், பதாகைளுடைய சிங்ககாதத்தாலும் திக்குபாலை கனிதூண்டலுடைய காதுகள் செலிடுபடவும், தேவர்களுோடு சண்டை செய்வதற்காக அமராவதிபோய்ச் சேர்ந்தான். ராட்சச சேனைகளின் ஆரவாதத்தைத் தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் கேட்டு அவர்களோடு சண்டை செய்வதற்காக நகரத்தைவிட்டு வெளியில் வர, உலகந்தார் முன்பின் கேட்டறியாத புத்தர் நடந்தது. அதில் தேவர்கள் ராட்சசர்களையும், ராட்சசத் தேவர்களையுமுத்திக் கொன்றார்கள். ஓற்கு உபாலபரணன் இந்திரனோடும், சவுபலகனும் யமனோடும், ககதிகை வருணனோடும், குதிரைகை குபேரனோடும், உபாலபரணனுடைய சகோதரர்களான யாம்செயேயன், மந்திரிய சேனி, துஷந்திகுடி, பாலபலகன், என்பவர்கள் அசுவினிதேவர்கள், அக்னிவிவாயுக்களோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். யமன் தன் காலதண்டத்தினால் சவுபலகனை யடித்துக்கொன்று அவனோடு கூடிவந்த முப்பது அக்ருரோணி சேனைகளையுமுத்தான். வருணன் தன் கைக்கத்தியால் ககதிகை கொன்றுவெட்டினான். குபேரன் குத்தவடித்தால் குதிரைகைச் சாய்ந்தான். அசுவினிதேவர்களும் அக்னிவிவாயுக்களும் உபாலபரணனுடைய சகோதர்களை யடித்து மடித்தார்கள். இவ்விதம் ஒரு முகத்தெத்துக்குள்ளாகத் தன் தூண்டலுடைய துறு அக்ருரோணிசேனானு மடித்ததைக்கொண்டு, உதி

வகையாகத் தன் கிள்ளிக் கையிலேந்தி இத்திரிணைப்படுத்த, “அடா இத்திரா! ஓடாதே, ஓடாதே” என்றுகூறி நீட்சணமும் வேகமுமுடைய ஐந்துபாணங்களால் அவன் தலையிடித்தான். தேவேந்திரனும் அந்த அம்புகள் தன் மேற்படவெட்டாம வம்புகளால் தாடிப்பொதுக்கி விட்டான். பின் வகையாகவும், ஐவாயுதத்தால் மீத்திரன் மேலெறிய இத்திரன் அணையும் தன் கத்தியினால் தாண்டித்தான். பிறகு வகையாகவும் ஐவாயும் தாண்டிப்பாடும், தாறு முழுகிமுழுண்ட இரும்புதண்டத்தினால் இத்திரன் மார்பிடிக்க, அவன் சோர்ந்து தன் தேரிலே கிழுந்து விட்டான். அது கண்ட பிரகல்பதிபவையன் மீதுகைத்தீவியென்ற மந்திரத்தினாலித்திரனைப் பிழைப்பிக்க, இத்திரனெழுந்த ஐராவதத்தின் மேலேறிக்கொண்டு மஹாகோபத்துடன் தன் வக்கிராயுதத்தால் வகையாகப் பாணியை பலன் தேர்ருதின சாத்திரமோடு தாள் தாள் கும்படி யாக அடித்து முடித்தான். வகையாகவாரிததின் அவனும் வெருவான் கட்டப்பட்ட உவகத்துக்கு சேஷமுண்டாதிந்து இத்திரனைப் பிரமணத்தி பிடித்துக்கொண்டது அந்தப் பிரமணத்தியானது “கோரகுபத்தோடு பந்துத்திக்குகரும் எதிரொலிக்கும்படியாக பேரொலியிட்டிக்கொண்டு மிள்தொடர்ந்தது. என்று சொல்லியவந்த ருதரைச் செவ்வகாதின கோக்கி ஐயா! வகையாகவும் இரட்சதந்தானே பிரமணனல்லவே! அவனைக்கொன்றது இத்திரனுக்குப் பிரமணத்திவந்த காரணமென்ன? என்று கேட்டது, ருதர், முனிவர்களே! ஒரு ஆசிரியமான இரகசியஞ் சொல்லுமேன், கேளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில், கிரீதியமலைச்சாலைக் கீழ்க்கீழாக என்மீது ஒரு இரட்சதனிநுத்தான். அவனுக்குச் சகல கற்குணங்களும், பேரமும் சிவந்த வகையென்ற ஒரு மனைவியிருந்தான். அவன் ஒரு நாள் சர்வாலங்காரத்துடன் மலர்ந்த முகமுடையவனாய் அந்தச்சாலில் உறையிவரும்போது, அந்தச் சாட்டில் தலம்புரிந்த வகையுக்குத் வேதாத்தியயை வேராக கீழென்ற முனிநாது ஆராமத்துக்குச் சூரியமாவந்தான். அந்த சிவியானவர் அவனைக் கண்டி மதிப்புக்கிட்டு, வாயன் வினாபுல்லொன்று, அவனருகிலுந்து,

உய்யும். நானும், நீர் பாருகைக்காகிவிட்டீர். இந்தப் பைக்கை நான் கண்டால் வரவேண்டிய காரணம்மென்ன? மிகுதியும் களைப்படைத்திருக்கிறாய். வால் நீரிந்த ஆசைமத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும்' என்று சொன்னார். அவன் "கலையீ! நான் தீர்வக்திரை என்னும் ராட்சசனுடைய மனைவி! என் பெயர் கலையீ. நான் புஷ்பம் கொப்ப விருப்பங்கொண்டு இங்கே வந்தேன். எனக்குப் புத்திரனில்லாததால் கண்டு நான்கணவன் கடி என்னும் முனிவரைப் பிரார்த்தித்துப் புத்திரப்பேறடை பென்று கட்டளைவிட்டதனால் நான் தங்கலிடம் வரவேண்டேன். ஆகையால் என் பெயர் கருணைசெய்து எனக்குப் புத்திரபரக்கியாகருளவேண்டும்" என்றான். கலையானவர் "பெண்ணே! உன்விடத்திலெனக்கு விருப்பமுண்டாயிருக்கிறது. என் மனோரதத்தை நிறையேற்று" என்று கூறி மூன்றுநாள் அழகான அப்பெண்மணியைத் தழுவி "பெண்ணே! உன் வயிற்றில் அழகிய சிறு குழை வளரவேண்டி என்னும் புத்திரனுதிபபான். அவன் சூரிய வருஷம் பிரம்மதேவனை நோக்கித் தவனசெய்து, இந்திரனைத்தவிர மற்றெவராலுஞ் சாகாதவரம் பெற்று, நெருகாமல் ராட்சியபரிபாலனஞ் செய்வான்" என்று வரங்கொடுத்துத் தாம் காக்கிருப்போய் விட்டார். அந்த நிகழ்வாக்கின்படி கலையையும் கலையான புத்திரனைப்பெற்றான். அவன் தான் இந்திரனாகக் கொல்லப்பட்ட வரவேண்டி வந்தான். அவன் கடி பென்னும் பிராமணனுக்குப் பிறந்தவனுனதால் அவனைக்கொன்ற இந்திரனுக்குப் பிரமஹத்தி விடுத்தது.

அந்த இந்திரன் எவ்விடத்துக்குப் போனபோதிலும் பிரமஹத்திபுறவனைவிடாமல் பின்தொடர்ந்துபோயிற்று. பிரமஹத்தி பால் பின்தொடரப்பட்ட இந்திரன் மிகவும் வருத்தங்கொண்டு, பிரமலோகம் போய்ப் பிரமதேவனைப்பார்த்து, "ஐயோ லோகநாதா! திரை பிரமஹத்தி பென்னைத் தொத்தவடி செய்கிறது; அது தொலைவும்வழி பெணக்குச் சொல்லியருளும்" என்று பிரார்த்தித்தான். அது கேட்ட பிரமதேவனு மிர்திரனைப்பார்த்து "அய்யோ! கந்தமாதனத்தில் கீதாருண்டமென்றொரு தீர்த்தமிருக்கின்றது; இதன் கரைவில் சந்திரனை நோக்கி வாகங்கன்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீ ஸ்நானம் பண்ணினால் பிரமஹத்தி நீக்கிப் பரிசுத்த மாகி, எவ்ந்தமான் துக்கங்களுமொழிந்து, நீ மதுபடியும் கொள்ள

கோலம் போவாய்; இந்தச் சிவநித்திரம் சகல பாபங்களையும் நீக்கித் துக்கங்களைப் பெயர்த்துத், தரித்திரங்களைத் தொலைத்துத், தன்நாஸிய சம்பத்துக்களைக்கொடுத்து, அவருண்டாதிபதிகளைத் தாது, முத்தியிற் கொக்கும்படியான மனமையுடையதாகையால் "அவ்விடத்தில் கட்டாயம் யாகஞ்செய்." என்றுசொல்ல, இந்தரன் காதமாதனம் கந்து சோக்ருஷ்டத்தில் கங்கோம்செய்து, அதன் கைரலில் யாகஞ்செய்து, பிரமணத்தினோடும் கிலகித், தன் அமராவதி பட்டணத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

நீதிசுவர்களே! கேளுங்கள்; இவ்வகையான 'மனமையுடையது சோக்ருஷ்டம். சோதேவியானவன் தன் கற்புடைமையி ழீராமருக்கு விளக்குமவொருட்டு அக்வினிப்பிரவேசஞ் செய்து, சகல தேவர்களும் பார்த்திருக்கும்படி யாதொரு ஊனமு மில்லாமல் வெளியித்திறை, உலகமேழமத்தில் பொருட்டுத் தன் பேரால் இந்த உத்தமமான திர்த்தத்தை புண்டாக்கி, அதில் தான் ஸ்நானம் பண்ணினபடியால் சோதித்தமென்று பேர் பெற்றது. இந்தச் சோதித்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்குச் சகல மனோபிஷ்டங்களும் வகையாகுகிறது. கேளுங்கள் முனிவர்களே! சோதித்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிப் பலவகையான தானங்களைச் செய்து, வெகு தட்சணைகொடுத்து, யாகங்களைச் செய்வதெவன் அந் தியத்தில் பரமேசுவர லோகமடைகிறான். இந்தச் சரித்திரத்தைக் கேட்பவரும் படிப்பவரும் இதத்தில் போக போக்கியங்களை வண்டித்து, மதுமயிதும் கசத்தையடைவார்கள்.

பதினொராவது அத்தியாயம்

முத்திரை.

பன்னிரண்டாவது

மனோஜுவார்ஜன் மங்களதீர்த்தத்தில்

ஸ்தானஞ்செய்து

இராமஜயத்ஸ்தப்பெற்ற

அந்நியன்

கேளுங்கள் முனிவர்களே ! இந்த மஹாபுண்ணியமான தோ
தீர்த்தத்தில் எவ்வளவு பண்ணினபிறகு, பக்தியுடன் மங்களதீர்த்
தத்துக்குப் போகவேண்டும்; இந்த மங்களதீர்த்தத்தில் மஹா
விஷ்ணுவுக்குப் பிரியமான மஹாலட்சுமி ஸ்தாவரித்துக்கொண்டி
ருக்கொள். நாரிதிரி விரத்திபர்த்தமாக இரதன் முதலான
தேவர்களெல்லாரும் கீர்த்தியும்வந்துகொண்டிருக்கொள்ளுங்கள். இந்தத்
தீர்த்தத்தைப்பற்றிய ஒரு புண்ணியத்தை சொல்லுகிறேன் என்று
சூதர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பூர்வகாலத்தில் சந்திரவம்சத்தில் மனோஜுவனென்ற ஒரு இரா
ஜன் ஸாந்தன் குழந்தை உருகத்தைத் தர்மமாய் அரசாண்டு வருந்
தாலத்தில், பாக்கங்களால் தேவர்களைவும், அன்னதானத்தால் பிராம
ணிகளையும், பிரதிவருஷஞ் செய்யும் கிராதத்ததால் பிறர் தேவர்
களையும் திருப்திசெய்தான். மூன்று வேதங்களைப்போதி புணர்ந்
தான். சாஸ்திரங்களை பார்த்தத்தோடு கற்றுத்தெளிந்தான். தனது
பராக்ரமத்தால் சத்துருக்களை ஜயித்தான். சிவவிஷ்ணுகளை
டத்தில் பக்திசெலுத்திவந்தான். நீதிசாஸ்திரங்களைப் பிரியமுடன்
கற்றுக்கொண்டான். உத்தமமான மந்திரங்களை ஜயித்து வந்தான்.
இவ்வகையாகச் சத்துருக்களில்லாமல் உலகைப்பாண்டு வருகையில்,
புத்திரர்களைபும்சம்பந்ததையும் பாசமாக்கும் அகங்காரம் அவன் மன
திருதித்தது. கேளுங்கள் முனிவர்களே ! எவ்விடத்தில் அகங்கார
முண்டாதேதோ, அவ்விடத்தில் காம ருரோத லோப மோக மத
மாற்சரியங்களும், பிறரை விமிசித்தலும் உண்டாகின்றன. இந்தக்
குணங்களெவ்விடத்திலிருக்கின்றனவோ அவன் தன் புத்திரபெளத்
திரர்களோடு சகல சம்பத்துகளைபுழித்து விடுகொள். ஆகையால்
மனோஜுவாராஜனுக்குத் தன் பிரகஜுகளிடத்தில் வெறுப்புண்ட

சிந்தை இவ்வகையான வெறுப்புக், அகங்காரமும், பேராசையும், நிலைந்த அந்த அரசனுக்குப் பிராமண பிராமணத்தில் வரிதண்ட எண்ணம்பிறந்து, அவர்களுடம் போப், அவர்களுடைய தனதானி லாதினையும், வெவிக்ஷணவாஸ திரவியக்களையும், அப்படியே வெவிக்ஷணவாஸங்களுக்கு விடப்பட்ட மானியக்களையும் அநியாயம் பயகரித்துக் கொண்டான். இப்படித் தேவர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும் கிரோதித்துவந்த அரசனுடைய கர்வவசத்தினால் கேடாதேசாதிபதியாகிய கோலபக் என்ற ராஜன் தனது நால்வகைச் சேனைகளோடும் வந்தெதிர்த்து, சூதாமர்தம் புத்தஞ்செய்து, மனோஜலனுடைய கருவத்தைபடக்கி, அவனை ஜெயித்து, இரங்குதிபத்தை கிட்டெத் தூத்தி, பவகாசையுக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இராஜ்யம்மீழ்ந்த மனோஜலன் மனம்வருந்தித், தன் புத்திர தாச சமேதரூபப் பவொற்களைத்து, நடக்கச் சக்தியில்லாமல் அடிக்கடி கிடறிவிழுந்து, வண்டுகளும், புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்களும், காட்டாளை, காட்டுப்பன்றி, காட்டுருமை, முதலியவைகளும் நிறைந்த ஒரு பெரியகாட்டில் வந்து, அலைந்து திரிந்துகொண்டிருக்கையில், அவனுடையகுழந்தை தன் பிரதானவயம்மாதாவையும் பாச்த்து, "எனக்குப்பகிக்கின்றது அன்னங்கொடுங்கள்." என்று கேட்டது. அது கேட்ட பெற்றோர்கள் மனத்துயரந்தாங்கமாட்டாமல் மலக்கமகாடசதார்கள் "அரசன் தன் மனைகி கழித்தினைபயப்பாச்த்து, "பெண்ணே! குழந்தை அன்னங்கேட்கிறதே! நான் என்னசெய்வேன்? எத்தெபோவேன்? அன்னம் கொடாகிட்டால் பசியால் மெய்ந்து குழந்தைவிறந்துபோமே. இதற்கென்ன உபாயம்? பெண்ணே! துர்ப்பாக்கியனான என்னைப் பிரமதேவன் ஏன் பகடத் தான்? துஷ்டமிருத்தியத்தினாலுண்டான இந்த துக்கத்தினின்று என்னை பார்க்கிடுகிறீர்கள்? நான் பூர்வஜன்மத்தில் வெவிக்ஷணக்களையாவது, சூரியன், அக்வினிமுதலிய தேவர்களைவாவது சூரதிக்கவிட்டே. அதனாலேதான் எனக்கு அகங்காரம் முனிட்டுப் பிராமணர் சொத்துக்களையும், தேவாஸை சொத்துக்களையும் அபகரித்த அநியாயம் பண்ணினேன். அந்த அநியாயத்தினாலே தான் கோலபக் என்னும் அரசன் என்னை ஜெயித்துக்காட்டில் தூத்தியிட்டான். இந்தக்காட்டில் பணயில்லாமதும், அன்னமில்லாமதும் வருத்திக்கஷ்டப்படுகிற நான் குழந்தைக்கு எப்படி

அண்ணல்பெயர் பெண்? அண்ணல் பூர்வம். பிராமணர்களுக்கு அண்ண
 னானம். பண்ணினதில்லை; இவ்விஷயம் முதலிய தேவதாசனை
 செய்யவுமில்லை. அக்கிரமியில் தேவதாசம் செய்ததில்லை; புண்
 னிய நித்தந்தனாணம்பண்ணவுமில்லை. மாதர் பிதர் பிராந்தம்
 கணியும், அவர்களைக்குறித்துப் பார்வண பிராந்தம், துறோதிஷ்ட
 டம் முதலிய கர்ணங்களைச் செய்யவுமில்லை, சித்திரமரசம்
 சித்திரகடட்சத்திரத்திஷ்ட, பாளகம், பளாப்பழம், குபிராண வாகுழ
 ப்பழம், குடை, தண்டம், பாசாட்சை, தாம்பூணம், புஷ்பம்,
 கலைய சேர்த்த சந்தனம் முதலியவற்றைச் சித்திரமரசத்தி
 ரூபி செய்தவற்றாக வேதவித்துக்களான பிராமணர்களுக்குத்தா
 னது செய்யவில்லை. பிரபாணிகளுக்குத் தாபத்தைநீக்கி நிறம் கொ
 டிப்பதற்கு அரசமரத்தைபாவது, ஆலமரத்தைபாவது, புளியமரத்
 தைபாவது, மாமரத்தைபாவது, வேப்பமரத்தைபாவது, கிளாமரத்
 தைபாவது, கெல்லிமரத்தைபாவது, தென்னைமரத்தைபாவது
 வழியில் வைத்துப் பயிராக்கவில்லை. வெவிஷ்டணுவாலயங்களில்
 திருவணிடெச் சந்தம் செய்யவில்லை. குளம், குட்டை, கிணறு
 முதலிய வெட்டிவைக்கவில்லை. பூர்தோட்டம், துளிகெணம்
 இவைகளைப் பயிராக்கிவைக்கவில்லை. கிவாலயம், கிஷ்டணுவாலயங்
 கள் கட்டுவிக்கவில்லை. பிதர் மாதத்தில் பிதர்களைக் குறித்து
 மறவாணபிராந்தம், அஷ்டகசிராந்தம், நித்தியசிராந்தம், காமிய
 சிராந்தம், காமியத்திராந்தம் முதலிய செய்தது மில்லை. நிரம்ப
 தட்சணகொடுத்து வாகங்கன் செய்யவுமில்லை. மாத உபவாசம்,
 ஏசாதசி உபவாசம் பண்ணினதில்லை. தனுர்மாதத்தில் உஷக்கா
 லத்திலெழுந்திருந்து வெ கிஷ்டணுவாதி தேவர்களை விதிப்படி
 பூஜித்து நைவேத்தியம் பண்ணினதில்லை. கிவாலம், கிஷ்டணுவாலம்
 களை நாலாறுச்சரித்து, ஐப்பாலோபநிகுத்தில் சொல்லப்பட்ட பிர
 ஐபண்ம முதலான ஏழுவித பண்மாவைத் தேகத்தில் உத்தான
 மாகவாவது, திரிபுண்டரமாகவாவது தரித்துக்கொள்ளவில்லை; ருத்
 திராட்சதாரணம் பண்ணிக்கொண்டதில்லை; ருத்திராணுத்தம்,
 புருஷ ருத்தம், பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாட்சரம், இவைகளை ஐவித்
 ததில்லை. பெண்ணே! மற்றுமுள்ள தர்மங்களையும் பான் செய்த
 தில்லை. ஆகையானேதான் நானிப்படிப்பட்ட துக்கத்தைப்பாப
 விற்கும்படி நேரிட்டது." என்று சொல்லிப்புகழ்ந்த, காயுனர்ந்து,

தெய்வாடவரன்டி, குழச்செத்துப், பூமியில் தெய்வொன்று விழுத்
தான். அது கண்ட கமித்தீசையும் தன் காயகிரையினத்துக்கொண்டு,
“கந்திரகுல ஸுரத்தரணுள் என் பிராணகாதர! கிங்கத்தெருக்கெட்ட
காம்பேசை நடுங்கி உம்மைப் பின்பற்றியந்த என்னையும், என்
குழந்தையையும் இந்தக்காட்டில் கிட்கெய்தி நீர் எங்கே போய்
கிட்டவர்? நீர் இறந்துபோனால் காணும் உம்போகெட அதுமரணஞ்
செய்தவர்து கிரேவேனோயல்னாமல் காயகிரையிட்டு ஒருகூறையா
கெளுயிச்சே தனித்திருக்கமாட்டேன்” என்று புளம்பித் தன்புதல்
வளைப் பார்த்து, “அப்பா! கந்திரகாதர! பூமியில் கிரேவதிருக்கிற
உன் தந்தையைப்பாரு” என்று உகிச்சொன்னும். கந்திரவரத்தனும்
தன் பிரதானவச்சட்டிக்கொண்டு கேம்பியழுதுகொண்டிருந்தான்.

கேளுங்கள் பிராமணர்களே! அப்பொழுது ஐடாவர்களை நாரி
யையும், பல்யோத்தானித சர்வாங்கரையும், நெற்றியில் திரிபுண்டர
மணித்தவரையும், கழுத்தில் ருத்திராட்சமாலை புனைந்தவரையும், வெ
ளுத்த வக்ஞோபவீதந்தரித்தவரையும், சங்குனர்களால் கிரும்பப்
பட்டவராயுமுள்ள பராசுரமூனிகா வநேச்சையாய் அவ்கிடத்தாக்கு
வந்தார். அது கண்டபுதிவிரதைவான கமித்தீசை தன் குமாரனோடு
அவரது திருவடியில் கிழுகதுபணித்தவுடன். பராசுர, கமித்தீசை
வைப் பார்த்து, “அம்மா நீ துக்கப்பட்டு” என்று சமாதானப்
படுத்தி, “நீயார்? பூனாடுவ கிரேவதிருப்பவன் யார்? இந்தக்குழக்
கதையார்? உன்மைவைச் சொல்.” என்று கேட்ட, புதிவிரதாரிரோ
மணியான கமித்தீசை சொல்லுகிறான்: “கேளும் முனிசிரேஷ்டரே!
இதோ! கீழே கிழுக்திருப்பவர் எனது கணவன்; நான் அவருக்கு
மனைவி; கந்திரகாதர என்கிற இந்தப்பின்னையெங்களுக்குப் பிற
ந்த குழந்தை; கந்திரகுலத்தில் பிறந்த இந்தராஜன் பேர்
மநேஜவன்; இவர் தந்தை வக்கீனமாட்டிய மதாராஜன்; இவர்
கௌரியத்தில் பதவாகிஷ்ணுவைக் கொப்பானவர்; இவருடைய
மனைவியாகிய என் பேர் கமித்தீசை, இவரைச்சொலபக எப்பவன்
புத்தத்தில் கவித்த இராஜஜீபத்தைகிட்டுத் தாத்திகிட்டதலைக்
கிர்க்குதியாய் என்னையும் புத்திரனாயும் அழைத்துக்கொண்டு
கொடியமிருகக்கண்டார்ந்த இந்தக்காட்டில் வந்து சேர்ந்த, பரி
வன் வருத்தின குழந்தை வாகாரம் கேட்டவுடன், துராத்நெஞ்சி

கச்சத்திலிருந்தும் மனம் கொந்து மூச்சுசுரக்கும் சிறுவனொருவன் விட்டார்." என்று துக்கத்தால் வாய்க்குளநீர் சொல்லியதைக்கேட்ட கவிதி புத்திரரான பராசரமும் அச்சினினைவைய ஒத்த கவித்திறை வையப்பார்த்து "ஆம்மா, பயப்பட்டுவண்டாம். உங்களுடைய அக் கங்கனெல்லாம் சிங்கிரத்தில் நீங்கிப்போம்; மூச்சுசுரப்பது உன் கணவனுமெழுந்தவிடுவான்" என்று சொல்லித் திரிவேசனான ஸ்ரீபரமேசுவரனைத் தியானம் பண்ணி, மந்திரித்துக்கொண்டு, கிழந் துடைக்கும் அரசனைத் தமது திருக்கரத்தினால் தொட்டமாத்திரத் தில், மனோஜுவரான மூச்சுசு தெளிந்தெழுந்திருந்து, பராசரமுனி வரைப்பணிந்து, சந்தோஷத்தோடு அஞ்சலியஸ்தனாய், "முனிவரே! உமது புத்திரனாகத் செவ்வயினால் என்னுடைய மூச்சுசுதெளிந்து பாவமும் நீங்கியது. உமது தரிசனம் பாடுகளுக்கொருநாளும் விடைக்காது. சத்துருக்களால் இராஜ்யமிழந்த என்னைக்காத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, முனிவர், "அரசனே! சத்துருவை ஐயக்க ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன். மஹா புண்ணியமான ராமசேதுவாகிய கந்தமாதனத்தில் சமந்த ஐசவரியத்தையும் கொடுப்பதான மங்கனத்தீர்த்த மென்கொருதீர்த்தமிருக்கிறது. ஸ்ரீராம ஸ்ரீகிருஷ்ணாவர் ஜனங்களுக்கனுதிரகம் செய்வதற்காக லட்சுமி யாகிய கிருஷ்ணையோடு சதாகாலமும் அவ்விடத்தில் வந்துக் கொண்டிருக்கிறார். நீ புத்திரபாரியையோடு அவ்விடத்துக்குப் போய், அதில் பக்தியோடு ஸ்ரீராமம் பண்ணி, அதன் கரையில் கைத்திர ரொத்தாதிகளைச் செய்வாயானால், நீ துன்பத்தைக்கொ ட்கவற இந்தத் தரித்திரத்தினின்றும் நீங்கிச், சகல ஐசவரியங்களை யுமடைந்து, பலவையெவன்று, இராஜ்யத்தையும் பெறுவாய். ஆகையால் உனது மனைவி குமாரர்களோடு சித்திரம்புறப்படு; உன் கரு அனுக்கிரகம் செய்யும்படி நானும் வருகிறேன்." என்றுகறி, அரசன் முதலிய மூவரோடும் சேதுவை நோக்கிப் புறப்பட்டு, வனம், வனத்தினம், நாடு கன்னர்குடியிருக்கும் கிராமம் முதலியவையனை யெல்லாகடந்து, கந்தமாதனத்திலிருக்கும் மங்கனத்தீர்த்தம் வந்து சேர்ந்து, கிழிர்வமாகத்தாம் முதலில் ஸ்ரீராமம்செய்து, அரசன் முதலானவர்களுக்கும் முறைப்படி ஸ்ரீராமன்கு செய்யிந்தார். அரசன் பிறர்க்களைக் குறித்துச் சிரத்தம் செய்து மூன்றுண்ட காலம் ஸ்ரீராமம்செய்துகொண்டிருந்தான். அது வரையில் பன்

ஓர் முனிவருக்கடவேயிருந்து ஸ்ரீராமன்செய்து, அரசனுக்குத்
 சமஸ்த துக்கங்களையும் போக்குநிற ஸ்ரீராமன் வகாஷதரமந்திரத்
 தையுபதேசித்தார். அரசன் அம்மந்திரத்தை வுபதேசமுதற்ப
 படி நார்பதாரான் ஐயித்துவத, அந்த மகிளையித்தந்திவிக்கும்
 முனிவரது அனுக்கிரகத்தால் ஒரு மலமான கிழ்தும், அகைய
 துணீரங்கரும், தக்கப்பிடிபோட்ட தீரண்டுகத்திகளும், சேடக
 மும், ஒரு குண்டாந்தடியும், ஒரு முசலாயுதமும், மஹாநாதத்
 தோடுகடிய ஒரு சங்கமும், சாத்திரதிகைகொடியகனோடு கடிய
 தேரும், அக்கினிபோல் கிளக்குநெ தக்கமயமான கவசமும்,
 ஹாச கேசூர மகுட கடக முதலிய ஆபரணங்களும், திவ்யிய
 மான ஆயிரம் வஸ்திரங்களும், சொன்னதாமதையாவைய கவஜ
 யத்தியென்கிற ஒரு மாணியும் வெளிவந்தகைக்கண்டு, அரசன்
 முனிவருக்குத் தெரிவிக்க, முனிவர் அந்த மகிளையித்தந்தி
 கின்றுத் கொஞ்சம் திர்த்தமெய்து அரசனுக்கு மந்திரபூர்வ
 மாக ஸ்ரீராமப்பண்ணியத்தார். "அரசன் அப்பொழுது மேத்
 குறித்த ஹாச கேசூர மகுட கடகாபரண பூவியதனும், கிழ்,
 வான், சேடகமுதலிய ஆயுதங்களை யேந்தித் தேரின்மேலேறித்
 கொண்டு மத்தியான சூரியனைப்போல வெளவையுருவனும் கிளங்
 னான். பிறகு அந்த மஹாலியானவர் அரசனுக்கு அங்கம்,
 உபாங்கம், பிரயோகமுறை, மீட்குமுறை முதலியவைகளோடு
 பிரமாண்டிரம் முதலானவைகளையுபதேசித்து, ஆதிர்வாதம் பண்ணி
 அனுப்ப, அரசன் முனிவரைப் பணிந்து, வஸம் குழ்த்து,
 உத்திதவு பெற்றுக்கொண்டு, தேரின்மேலேறிப் பத்தினி புத்திரர்
 களோடு தன்னுடைய பட்டணம்வந்து, கோலபுரக் சண்டைத்
 கைழக்கும்பொருட்டுச் சங்கத்தொனி செய்தான். அது கேட்டுக்
 கோலபுரம் தன் சேனைகளோடு சண்டைக்கு வெளிப்பட்டு, மூன்று
 நாள் மடுகுலயதோடு சண்டைசெய்து, நாலாம்நாள் மடுகுலயக் கிடு
 த்த பிரமாண்டிரத்தாய்சேனைகளோடுமடித்தான். பின்மடுகுலயதும்
 புத்திரபாநியையோடு நகரத்துட் புருத்து, அரசரட்சிகையக் கைக்
 கொண்டு உலகமுழுதையும் பரிபாலித்து வந்தான். அப்பொழுது
 மடுகுலயக் அகங்காரம், பரதலிம்மசெய்தல் முதலிய துர்க்குணங்க
 ளற்றவனும், மன அடக்கத்தோடு ஆயிரவருவகாலம் தர்மத்தவனும்
 அரசுபுரிந்து, பிறகு உலகவாழ்வை வெறுத்தத் தன் புத்திரனுக்கு

மருடாதிஷேகஞ் செய்து உவந்துவிட்டுத், தன் பத்தினியோடுகூடத் தந்தையுள்ளத்துக்கு வந்து, மங்களதீர்த்தக்களையில் சதர்மாவீரன் குறித்து யெருமால் தலம்புரிந்து கடைசியில் அந்தத் தீர்த்த மஹிமையை சரீரத்தாழிட்டுச் சிவலோகம்படைந்தான் அவன் மனைவியோடு கயித்திரையும் தன் கணவனோடுகூட அதுமரணஞ்செய்து அவனோடு சிவபதமடைந்தான்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே ! இவ்வளவு மஹிமையுடையது அந்த மங்களதீர்த்தம். இந்த உத்தமதீர்த்தத்தில் ஸ்ராவணம் செய்த பித்திரனால் மருதஜலம் தன் பகைவரை வென்று உலகை பாண்டு சிவலோகவாழ்க்கை யடைந்தான். ஆகையால் சிவீசுவரர்களே ! பரிசுத்தமாயும், மங்களகரமாயும், மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும் புத்தி முத்திகளைக் கொடுப்பதாயும், பாபராசியைப் பஞ்சக்குளியுக்கு நெருப்பாகவுமிழுக்கிற மங்களதீர்த்தத்தில் முத்தி யடையும் பொருட்டு நீங்கள் ஸ்ராவணம் பண்ணுங்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

முத்திக்கு.

பதின்மூன்றாவது

அமிர்தவாசி தீர்த்தமகிமையில்
அகஸ்தியசகோதரன் முக்தியடைத்த

வுத்திராவம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே ! மங்களதீர்த்தத்தில் ஸ்ராவணம் செய்தபிறகு, வசந்தநாமதாது மென்றே சௌத்திரம் போகவேண்டும். அங்கே ஸ்ரீராமர் லோகங்களுக்கு அதுக்கிரைஞ் செய்வதற்காக சிறு ஸ்டம்பை அதுமத்சமேதராய் வான்ர வசனியக்களோடு எப்பொழுதும் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீராமதீர்த்தமென்ற புண்ணிய தீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதிற்

விவரம் பண்ணிவர்கள் விவப்பிரசாரத்தால் வம்பவும், ஸ்தலியில்லாமல் மோட்சமடைவார்கள். பரமசிவன்சூட ஐசுவரனுக்கு முத்தியளிப்பதற்காக அத்தத் தீர்த்தக்களையிலெப்பொழுதும் வாசமாயிருக்கென என்று சொல்ல, சிவசைவர்கள், ஐயா! விவாக் களையுக்கரண முனிவரே! இதற்கு அயிர்த தீர்த்தமென்று பெயர் வந்த காரணமென்ன? அதன் மகிமை வெப்பிடிப்பட்டது? உமது வசனமிர்த்ததைத் தெயிட்டூயல் பானம் பண்ண விரும்பும் எந்த னுக்குச் சொல்லிய ருளுமென்று கேட்கச், ருதர், பிராமணுத்தமர் களே! அவைகளை புக்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; நீங்கள் சாவ தானமாய்க் கேளுக்களென்று சொல்லுகென.

பூர்வகாலத்தில், நானுதித ிவிகன் விறைவப்பெற்றதும், சித் தச்சாரண கந்தர்வகென்னர்களுக்கு வாசன்தானமாயும், சிம்மம், விவாக் கரம், வராகம், மலையும், கஜம் முதலியமிருகங்கள் உலாவப்பெற்றதும், தமாலம், தாலம், துரீக்தாலம், சண்பகம், அசோகம் முதலிய மிருக சங்களடர்ந்ததும், அன்னம், ருயிஷ், வலிபான், சக்கிரவாகம் முத ளான பட்சிகள் உயிர்கொண்டிருப்பதும், தாமரை, நீலோத்பலம், செங்கழுநீர், அல்லி முதலிய புஷ்பங்கள் விரைந்த நடகங்கள் ருழந்ததுமான இமயமலைச்சாரலில் சத்தியவந்தராயும், சைராயும், வாக்குவல்லவராயும், இர்திரிய நிக்ரகஞ் செய்தவராயும், சிவ பந்தராயுமிருந்த அகில்திய முனிவரது சுகோதரரானவர், திரி காலமும் சிவாச்சனைசெய்து, தமதுசேமத்துக்கு வந்த அதிதி களைக் கந்தமுலபலாதிகளாதுபசரித்து, அக்கினிபூதன, சந்திரா வந்தனம் முதலியவைகளைச் செய்தும், காலந்தவராமல் காவத்திரி முதலான மஹாமந்திர ஐபஞ்செய்துகொண்டும், மோட்சாபேட்சை புடைபவராய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்.

அவர் பிராமம முகர்த்தமென்றே நாளாவது ஜாமத்தில் நித் திகை தெளித்தெழுந்திருந்து, ஸ்ரீ மஹாலிங்கநாதன் திபரணித்து, உஷக்காலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சந்திராவந்தனம் முடித்துக், காலி த்திரியை ஐயித்துச், சிவபூசைசெய்து, வேதமோதி, வைகநேயம் பண்ணி, காசபலியிட்டு, அதிதி பாராதனைசெய்து, புராணங்களைக் கேட்டிச், சூன்ந்திராய்ச்செய்து, இவ்வகையாக சித்திய கர்மம் கேனைக் குதவறஞ்செய்தும், அருஷந்தோதும் மாநாபிதாக்களுக்குத் திராத்தஞ்செய்தும், இதர பிராத்தன்களை முறைப்படி செய்தும்,

ஆயிரவருஷம் அருத்தவம்புரிந்தும், ஸ்ரீ பரமேசுவரன், மூர்த்தியடங்க
மாரகையாய், கீழ்க்காலத்தில் பஞ்சாக்ஷரிகிரிசுந்துகொண்டு,
மௌனமாய் இடங்கால் கண்டவிரலால் நின்றவொன்று, சுவனமந்
துக் கவையுபரவெடுத்து, நிராதாராய் அதிக சரோமண தபக
புரிந்தார். அது கண்டு கிருபாவிதியாய் பரமேசுவரர் மகிழ்ச்சி
படைத்து, தமது சரீரகர்திபால் பந்துத்திற்கும் பிரகாசின்கும்படி,
கிருஷ்பவானத்தின்மேல் பார்வதிதேவியாரோடுக் காட்சித்தருள,
முனிவர் அவரைக் கண்டு, வணங்கித்தீர்க்கென்றார்:—“பார்வதிகா
ந்தா! நீலகண்டா! மதேஹசுவரா! சிவா! குத்திரா! மஹாதேவா! சம்
பே! விபோ! உமக்கு நமஸ்காரம், ஸ்ரீகண்டா! உமரபதே!
ருளி! பகனென்னும் சூரியனுடைய கண்ணைப் பறித்தகடவுளே;
கங்காதரா! கிருபாட்சா! குத்திரா! உமது கோபத்துக்கு நமஸ்
காரம். சாலகாலா! காமா! வேதவேத்திபனே! ஐகற்பதியே!
சுவாமீ! பகபதியே! அருந்தமானவிற்கவியுடைய உமக்கு நமஸ்
காரம். தட்சயாக நாகசராயும், வந்தாயு என்றே சேரர்களுக்குப்
பதியாயும், ஐயமானன் வீட்டில் திருவெதற்குச் சமயம் பார்த்துக்
கொண்டிருப்பவரான “நிசேரு” என்பவராயும், வீரர்களுக்குத்
தலைவருமாயிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். கிருபாகமூத்திராரான
மஹாதேவா! உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். திரிலோகனா!
தாண்ட முடியாத சம்சார சாகரத்திலிருந்து என்னைக் கரை
யேற்றும்.” என்று தொத்திரப் பண்ணின அகஸ்தியர் சகோ
தரனைப் பார்த்துப், பரமசிவன் அவர் சந்தோஷிக்கும்படி
சொல்லுகிறார்:—“அகஸ்திய சகோதரனே! நீர் முத்தியடையு
முபாயமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும்; சேதுமத்திலிருக்கிற
கந்தமாதனத்தில் மங்கலநீர்த்தத்துக்குச் சரீபத்தில் ஐந்தே நினை
மென்றே ஒரு மஹா நிர்த்தமிருக்கிறது. அங்கேபோய் வாரானது
செய்வீரேயானால் நீர் முத்தியடைவீர், அந்தத் திர்த்தத்தில் வரா
னம் பண்ணுவதைவிட உமக்கு முத்தியடையும் சுவமரான உபா
யம் வேறில்லை. அதன் விசேஷத்தைச் சொல்ல என்னுளுமாகாது,
நீர் சந்தேசப்பட வேண்டியதில்லை. ஆகையால் சம்சார சாகரத்
தைக் கடக்க கிரமமிதனால் சிவனும் அங்கேபோய்ச்சேரும்” என்று
சொல்லி வீசன் அந்தர்த்தானயானவுடனே, அகஸ்தியபிரதாவான
வர், சமுத்திரத்திலிருக்கிற சேதுவுக்குப் போய்க், கந்தமாதன் பர்வ

தத்திலிருந்த அமிர்தநீர்த்தத்துக்குச் சுவைக்கூறியபடி, சிவனும் போய்ச் சேர்ந்தார். மஹாபுண்ணியமானதாயும், ஸ்ரீராமம் பண்ணு நெயர்களுக்கு முத்தியைத்தருவதாயும், ஏகாந்த சாமநாதசேஷத்தி ரத்துக்கு அவன்சாணையிருக்கிற அந்தப் புண்ணிய நீர்த்தத்தில் மூன்றுவருஷம் நியமமாய் ஸ்ரீராமனஞ்செய்து, காலாவது வருஷத்தில் சமாதியிலிருந்து, பிராணவாயுவைக் கபாலத்திலேற்றிப், பிரமரத்தி ரத்தில் வழிவரப்போய்க்; சிந்தச் சரீர்த்தகவிட்டு, முத்தியடைந் தார். சமந்த துக்கங்களை யும் நீக்குகிற இந்தத் நீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராம னஞ்செய்த அவருக்கு அமிர்தத்தையும் வந்ததனால் அதற்கு, அமிர்த நீர்த்தம் அல்லது அமிர்தவாயி பென்று பேராயிற்று. சிவசுவரர்களே! கேளுங்கள்; சோம்பலில்லாமல் மூன்று வருஷகாலம் ஸ்ரீராமம் பண்ணுநெயர்களுக்கு அமிர்தத்தையும் செதிக்கின்றது. அந்தநீர்த் தத்துக்கு அமிர்தவாயியென்று பெயர்வந்த காரணத்தையும், அதன் பிரபாவத்தைப் புகைகளுக்குச் சொல்லியிட்டேன். இன்னமெவ்வகை கேட்க விரும்புகிறீர்கள் என்று குதர் வினவ, சிவிகள், ஐயா! அந்த ஸ்தலத்துக்கு ஏகாந்த சாமநாதமென்று பெயர்வந்த காரண மென்ன? அந்த பெயர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச், குதர் சொல்லுகிறார். பூர்வகாலத்தில் வரவரங்கள் சமுத்திரத் தில் சேதுகட்டுகையில், தசரதராமராமவர் சுக்ரீவன், விபீஷணன், இலட்சுமணன், யோசனைபிற நெந்த அதுமனியர்களேயு இரா வணன்களெல்லாம்புரையத்தை யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப் பொழுது சமுத்திரத்தின் அலைகள் பொங்கிப்பெரொலி செய்தத னால் ஒருவர் பேசுவதை யெவருவரறிவக்கூடாதிருந்தது. ஸ்ரீராமர் கோபங்கொண்டு, புருவத்தை மெரித்துச், சமுத்திரத்தைபடக்கி, அவர்களோடு ஏகாந்த யோசனை செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அந்த ஸ்தலத்துக்கு ஏகாந்த சாமநாதமென்று பெர்வந்தது. சாமர் புருஷம் மெரித்தலினால் அடக்கப்பட்ட சமுத்திரமானது அந்த இடங்களில் மாத்திரம் இப்பொழுதுகூட அலைபிள்ளாமலிருக்கிறது. இந்த ஏகாந்த இராமநாதத்துக்கு, வந்து, அமிர்தவாயியில் நியமத் துடன் ஸ்ரீராமம் பண்ணி, இராமர் முதலானவர்களைச், சேமிக்கிற அத்தமித குரணமிக்காத விவேக குணியர்கள், விரகத்திறைநாநி கள், சமாதியிலிருக்கச் சந்தியின்மாதங்கள், யானதிகையாதுயுடா

எனத் செய்வதாயின் முந்நவனவர்களுக்கும் அமிர்தம்தவன் உடையன் கெடக்கொடுத.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

முத்திரை.

பதினாறாவது

பிரமகுண்ட வசலாறும் அகில் பிரம
கேவரீ சர்பந்திரந்ததும் உரைத்த

அத்தியாயம்

பிரமகுண்டமர்களை! கேளுங்கள் அமிர்தவாசியில் ஸ்ரீ
ஹம்பண்ணி, இராமரைச்சேகித்து, இந்திரியத்தையடக்கிச் செது
மத்திரியுள்ள மத்தமனைத்திலிருக்கிற பிரமகுண்ட மென்றிற் தீர்த்
தத்தில் ஸ்ரீஹம் பண்ணவேண்டும். சகல தரித்திரங்களையும் நீக்
ரும் ஒளவுதயையும், அநேகமாயிரம் பிரமநூத்தி நோஷங்களிற்
தரிசன மாத்திரத்தில் வியத்திசெய்வதாயிருக்கிற இந்தத் தீர்த்
தத்தைத் தரிசிக்கொவன் வேறு தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீஹம் பண்ணுவா
னேன்? யாகாதிகுத்தியங்கல் செய்வானேன்? தபகபுரிவானேன்?
மஹாதானங்கள் பண்ணுவானேன்? இந்தப் பிரமதீர்த்தத்திலொரு
தரம் ஸ்ரீஹம் செய்தபாத்திரத்தில் வைகுண்டங்கையில் கடைக்
கின்றது. பிரமகுண்டத்திலுண்டான திருநீற்றைத் தரித்துக்கொள்
வதெவனுக்குப் பிரம விஷ்ணுருத்திரர்கள் மூவரும் கைவசமாகுந்
கள். அந்தப் பஸ்மத்தைத் திரிபுண்டரமாகத் தரிக்கெவனுக்குக்
கைவல்லியம் நிச்சயமாய்க் கிடைக்கும். அந்த ப்பஸ்மத்தில் ஒரு
அணுப்பிரமாணமாவது நெற்றியில் தரிப்பவனுக்கு முத்தி பெரிதில்
கிடைக்கிறது; அதை உத்தூளனம் பண்ணிக்கொள்ளெவன் அதை
யும் புண்ணியப் பல் மிவ்வகையென்று சொல்லச் செவனுக்குத்தான் தெரி
யுமோ தெரிவாதேவதியேன். கிபூதியைத் தரித்துக்கொள்ளாதவன்
ஓரவுகை நரவத்தில் சந்திரதாரா கண்ணகனின்மட்டுத் துன்பப்படுகி
ருள். அதைத் திரிபுண்டரமாக வரல்து, உத்தூளனமாகவாவது தரி
த்துக்கொள்ளாதவனுக்கு ஒரு போதும் கையினை, இந்த கிபூதியை
விக்கிக்கொவன், இந்த கிபூதியை மந்தத் திருநீறுகளுக்குச் சமன்

மாதுவதது, ஆல்ஹுதே சீழ்ப்பட்டதாசனாவது தோன்றுகின்றதும், இரத்தத் திருநீதிருக்கையில் மற்ற நீர்நதத் திரிபுண்டவாக அகலித் துக்கொழிந்தவதும், ஒருபொழுது மகத்தந்தித்துக்கொண்டதவதும் அபகாரி புத்திரனென்று அழைக்கவேண்டியது. இரத்தத் திருநீதனது பிராமணர்களுக்குத் தொடுக்கிறதானது காதுவடல் சூழ்ந்த பூமிவழி தானம் பண்ணின பவனுக்குச் சமமானவற்றது. இதில் சந்தேகமே விடப்படாது என்று கணகித்துக்கொண்டு மூன்றுதரம் சந்திரம் பண்ணுகிறேன். ஆகையால், பிராமணைத்தமர்களே! இந்தப் பரிசைத் தமைய விழுநிலைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்.

பூர்வகாலத்தில் சர்வலோகபிராமணரான பிரமதேவர், கந்தமாதன பர்வதத்துக்குவந்து, சமஸ்ததேவர்களுக்கும் பார்த்திருக்கப், பூர்வதத் சீனைக்கொடுத்து ஸர்வலோகங்களை யுஞ் செய்து விவசாயத்தினின்றும் விடுபட்டார். ஆகையால் பிராமணர்களே! இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்கள் விவசாயஞ் செய்வதெனினும் விடிலை என்று குதர்சொல்ல, ஐயா! புராணுர்த்தங்களை பெல்லாம் அறிந்த பிராக் குரான குதமுனிவரே! ஈசோழுபதினா லோகத்துக்கும் திருஷ்டி கர்த்தாவாய்ப் பாசுதிபதியான பிரமதேவருக்கு எந்தக் குதரத்தி னாலே எவ்வகையான சாபங்கொடுத்தது? இவைகளை பெண்களுக்கு விபரீதாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கா, குதமுனிவர் சொல் லத் தொடங்கினார்.

பூர்வகாலத்தில் யோகாவும் விஷ்ணுவும், “நானே கர்த்தா; என் னைத்தவிர வேறொருவருமில்லை” என்று தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து கை களு செய்தார்கள். அப்பொழுது இவர்களுடைய கருவத்தை வடக் கும் பொருட்டாகவும், தேவர்களுக்கு அறிவுண்டாவதற்காகவும், அவ்விருவருக்கு மத்தியில் புராதனமான கவயஞ்சொதி விக்கமொ ள்று தோன்றியது. அது கண்டு, பிரம விஷ்ணுக்களிருவரும் விபப் படைந்து, “இந்த விக்கம் ஆதிபர்தமந்ததாயும், அநோக குரியர் அக்களிகளுக்குச் சமமானவரும் விளக்குறதது; இதனுடையபும் அந்தத்தையும் நமக்குள் எவன் கவங்கிருகிற அவனே பேசிவவன்; அவனே கோக'கர்த்தா; அவனே பிசுபு.” என்று தேவர்களுக்கு முன்னாலே சபதம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். பிறகு பிரமதேவர், “நான் மேலேபேரப் இந்தநிலைக்காதத் தோடிப்பார்த்து வருகிறேன். நீர் அதன் அருமைத், தெடிப்பார்த்துவாரும்” என்று கோல்லை மற்ற;

கிஷ்ணுஷன், “அப்படியே யாகட்டும்.” என்ருத்துக்கொண்டார். பிறகு கிஷ்ணுவானவர் வராகரூபத்தையும், பிரம் தேவன் அங்க ரூபத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு தேடப்பெறப்பட்டான். மணங்கிஷ்ணுவானவர் அனேகமாகிரம் அருஷம் பீழலக்சன் எங்குத்தேடினார் அந் தன்னிடம் வந்து தேவர்களுக்கெதிரில் கிங்கத்தின் அடிவய நரன் பரக்கவிலியென்று உண்மையைச் சொல்லியிருந்தார். மேலே தேடிப்போன பிரமாவானவரும் அல்லிடம் வந்து நான் கிங்கத்தி னுடைய கிரகசக கண்டேனென்று பொய்சொன்னார். அதுகேட்ட மனேகவரன் பொய்சொன்ன பிரமாவைப்பார்த்து, “பிரமனே! நீயெனக்கெதிரில் பொய்சொன்னதினும் உனக்கு உலகத்திலெங்கும் எப்பொழுதும் பூகசகைடக்கூதஎன்று சொல்லி, கிஷ்ணுவைப்பார்த்து, “நீர்உண்மை உறினபடியால் எனக்குச்சமானமான பூகஜ உயக் குக் கிடைக்கும். ஆகேப்பனிலில்ல” என்று சொல்ல, பிரமதேவன் மூகம்வாடி, பூ சங்கரணப்பார்த்து, “கெபாநிதிவான சுவாமி! என் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்; பெரிபோதா நிரப்பவர்கள் குற்றங்களை மன்னிக்கிறது நியாயம் ஆகையால் இசைசெனான தேவரீர் நான் செய்த குற்றத்தைப் பெருத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்த, மனேகவரனும் பிரமதேவனைப்பார்த்து, “அப்பா! என் வர்த்தை பொய்யாப்போனது; உனக்கொரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். சிவிரமாகக் கந்தமாதனத்துக்குப்போய், அங்கிடத்தில் யாகங்களைச் செய்தால் பொய் சொன்னபாபம்உன்னை விட்டு நீங்கும்; அப்பொழுது கிரௌதகம்மக்களிலும் க்மார்த்தகம்மக்களிலும் உனக்கு பூகஜகடக்கும்; உனக்குகிரகத்திலாதாதனை வெடக்கமாட்டாது” என்று சொல்லி அந்தர்த்தவானானார். பிரமதேவன் கந்தமாதனத்துக்கு வந்து யக்கு கந்தாவான பரமேசுவரனைக்குறித்து, என்னு னிரம் வருஷம் பெனண்டிக முதலான சகல யாகங்களையுஞ்செய்த முடிந்தார். அப்பொழுது சம்புலானவன் திருந்தியடைந்து பிரத்தி யகத்யாய், “அப்பா பிரமனே! நீசெய்த யாகங்களால் பொய்சொ ன்ன குற்றம் போய்விட்டது; ஆளுநம் மூன்று நான் சொன்னபடி கிரௌத க்மார்த்த கம்மக்களில் க்மார்த்தம் பூகஜ கடைக்குமே வந்தி கிரகத்தின் கடைக்காது. இந்த யாகவாதனத்துக்கு, பிரம துண்டமென்று பேர்வழங்கியரும், பிரமருண்டமென்றே இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணியவனுக்கு முத்தி யுகைத்

தின் துடி திதக்கப்பட்டிருக்கும்; பிரமருண்டத்திலுண்டாகிற்று
திலை தெத்தலில் தரித்துக்கொண்டிருப்பது நல்லது; அப்படி
தையுண்டத்துக் கொண்டு முதலியாரைப்போலியே, சம்போலான்.
அந்தப்- பிரமருண்டத்தில் விழுந்தைய வெயன் தரித்துக் கொள்
கையில்லையே அவன் தன் சொந்தப் பிரதவுக்குப் பிரத்தவிலு
இல்லியே வென்பது சந்தேகம். பிரமருண்டத்தில் விழு
திலை தெத்தலில் தரித்துக்கொண்டயன் செய்த பதினாறாம்
பிரமருத்திதோஷம், பதினாறாம் சதாபாச தோஷம், பதினா
றாம் சொன்னத்திருட்டு, பதினாறாம் குருபத்தினிகுமாரதோஷம்,
இவர்களைச் சேர்ந்ததனுண்டாகிய பதினாறாம் பூவங்கனும், பூத
பிரேத பிசாசாதினரும் உடனே எடுத்துவிட்டு" என்று சொல்லி
மறைந்தருளினார். பிரமதேவன் வாகங்களை நிறைவேற்றி பாமேசுவரி
டத்திலிருந்து மதினாத்தித்தி பெற்றுச் சதையிலேகம்போய்ச் சேர்
நதார். அது முதல் தேவர்களும், சிவர்களும், சித்த சகான
கின்னர்களும் அந்த பிசாசுத்திரமகிமைபய புணர்ந்து, அல்லிடத்
தில் கொஞ்சகாலம் வாசமாகிஞ்ஞ, அங்கே வாகங்களைக் கொம்படி
முடித்துத் தங்கம் தங்கலிடத்துக்குப் போனார்கள். ஆகையால்
வாகஞ் செய்ய விரும்புகோர்களை வளர்ப்ப இல்லிடத்திலேயே சேர்
ய போய்விடது மனிதர்கல், தேவர்கள், புனிதர்கள் முதலானவர்
களில் வணங்கப்பட்டதாய், சகலபாஸக சார தங்கங்களை நீக்குதி
றதும், சமஸ்தசம்பதங்களைக் கொடுக்கிற தாய், சமஸ்த பாரங்களைப்
பொருத்தித்தாய் விளங்குகொண்டது, அப்போது இங்குப் பிரம தீர்த்
தயானது

பதினாறாவது அத்தியாயம்

முடிபுது

பதினாறாவது

அனுமத்குண்ட வைபவத்தில் தரிசுக
சாஜன் புத்திரப் பேறுபெற்ற
சந்திரன்.

மற்றச் புண்ணியமான இந்தப் பிரமருண்டத்தில் கிள்ளும்
பண்ணியேரு வந்தபுத்தகத்திற்குப் போகவேண்டும். கோல்க்க

யிராமனோத்தமர்சனே! பூர்வகாலத்தில் இராவணன் முதலான
 நாட்சதர்களைச் சங்கரித்து நாமர் முதலானவர்கள் கந்தமாநனத்து
 க்ருவந்தபோது, வாயு புத்திரனான அதுமான் உள்கொட்காரார்த்த
 மாக இந்த உத்தமமான திர்த்தத்தைத் தன்பேரால் உண்டாக்கினார்.
 இந்தத் திர்த்தவையவத்தையறிந்து குத்திரமூர்த்தி அங்கே வநிற்
 தங்கொண்டிருக்கிறார்; இங்ங் திர்த்தத்துக்குச் சமானமாக வேறு
 மொரு திர்த்தமிருத்ததாயிற்று, இருக்கப்போகிறதாயிற்று. அதில்
 ஸ்ரீராமம் பண்ணிய மணிதர்கள் புராதனமான சிலையாகத்த
 யடைகிறார்கள். மஹா பாபங்களைப்பெல்லாம் நாசம் பண்ணுகிற
 இந்தத் திர்த்தத்தை வாயு குமாரனான அதுமான் சர்வலோகோப
 காரமாகச் செய்தபொழுது, சகலமான நரகங்களும் சூனியமா
 யிருந்தன. அந்தத் திர்த்தமென சங்கரருக்குத் தெரியுமோ
 தெரியாதோ ஈனநியேன். கேடயவம்சத்தில் பிறந்தவனான
 தீர்த்தகன் என்கிற அரசன் பூர்வம் பக்தியோடுமிதில் ஸ்ரீராமனா
 செய்த தூது புத்திரர்களைப்படைத்தான் என்று சூதர் சொல்லச்
 சொன்னாதினான் அதுமாதிரித்தத்தில் ஸ்ரீராமனாசெய்த தூது
 பிள்ளைகளைப்பெற்ற தர்மகன் கதைகளைச் சொல்லவேண்டுமென்று
 கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

கேளுங்கள் சிவிகளே! அந்ந அரசனுடைய சரித்திரத்
 தைச் சுருக்கிச்சொல்லுகிறேன். பூர்வத்தில் தீர்த்தகன் என்கிற
 இராஜன் சத்துருக்களை ஜயித்துத் தர்மத்தைப்பூரிதையையும் கைக்
 கொண்டு, பண்ணுமிரைத் தண்ணுமிர்போஷப் பாதுகாத்துவந்
 தான். அவனுக்குப் பதிகைய தெய்வமாகக்கொண்ட தூது
 பத்தினிமார்களிருந்தார்கள். இப்படிப் பாதுகாத்த வருங்கால
 யில் வம்சமிருத்தி செய்வதற்கான ஒரு குழந்தைகூட அவனுக்
 குப் பிறக்கவில்லை. ஆகையால் அவன் புத்திரோற்பத்தியைக்கு
 நித்த மஹா தானம் செய்தும், தேவர்களைபுத்தேசித்து அரசு
 உமேத முதலான வாகங்களைச்செய்தும், தூதாபுருஷன் முத
 லான மொரு தானங்கள் பண்ணியும், பருப்பு, பவனகக்க
 னிகள் முதலியவற்றோடு அர்த்தராத்திரிவரைக்கும் வந்தபேர்த்
 கொல்லாம்தடைபில்லாமல் அன்னதானஞ் செய்தும், பிறர்க்க
 னியுத்தரித்து சிராத்தங்களைச் செய்தும், புத்திரனைப்பெறும்
 பழிபாண அநேக மந்திரங்களை மித்திரியித்திரமூன்றவனாய் சூரி

த்தம், இன்னும் பலவகையான தருமங்களை வெறுதலும் செய்
தும் முதலவகுப்பிலுள்ளதும் அவனுக்குப்பூத்திரசந்தானமில்லாமற்போ
யிற்று. குழந்தைமையகட்டிலும் புத்திரப்பேற்றைக்குறித்துவிடா
முயற்சியெடுத்த வந்ததனால் அவனது மூத்தபத்தினியிடத்தில் கந்தி
யென்ற ஒரு அழகானபுத்திரன் பிறந்தான். அந்தக் குழந்தை
தனது மூத்தப் பத்தினியார்களுக்கும் வித்தியாசமில்லாமல் பால் முதலான
வையகொடுத்து வளத்தார்கள். அந்தக் குழந்தையானவன் தன் மாதா
பிதாக்களுக்கும், மந்திரிகளுக்கும், காரத்தாருக்கும் நயனுடைத்
தையும், இதயானந்தத்தையும் கொடுத்து வளர்த்துவந்தான். அரசு
னும் குழந்தையைச் சேராட்டிப் பரமசந்தோஷமடைந்தான். ஒரு
நாள் குழந்தை சேராட்டியில் தூங்கும்போது அதன் கையில் ஒரு
தேன் பலகாய்க்கொட்டிவிட்டது. அந்த உபத்திரஸம் பொதுக்க
மாரட்டாமல் குழந்தை கோவென்றழ அதன் தாய்மார்களும் குழந்
தையைச்சூழ உட்கார்ந்து உக்குரவிட்டழுதார்கள். அப்பொழுது
மந்திரி பிரதானி புரோகிதர்களோடு சபையெழுந்தவார்க்கிருந்த
அரசன் அந்த அழகுநாய்க்கேட்டி ஒரு சேவகனை நோக்கி “அந்த
அழகுநாய் யாதென்று விசாரித்து வா” என்றனுப்ப, அவன் அரசைப்
பார்த்து “யாசனாக்குப்போய், அங்கிருந்த மிழ அலிகளைப் பார்த்து
“இரண்டு மந்திரிகளேன் அழுகிருக்கள்? அதை விசாரித்தீர்களா”
என்று சொல்ல, சபையிலிருந்து அரசன் என்னை விதமாக அனுப்பினார்” என்
று சொல்ல, அரசன் அலிகள் துக்ககாரணத்தை விசாரித்து அவனுக்
குச் சொல்ல, சேவகனேழுவந்து அந்தச் சேனையை அரசனுக்குத்
தெரிவித்தான். அரசனும் அதிவேகமாயெழுந்து மந்திரி புரோகித
ர்களோடு அந்தப்புரம்போய், மந்திரிகளால் விஷவைத்தியர்களை
பழையபித்தச் சிகிச்சைசெய்வித்ததின்பேரில் துன்பம் நீக்கிச்
செய்யப்பட்ட குழந்தையைச் சேராட்டி மகிழ்ந்து, வைத்தியர்களுக்கு
சொர்ணம், இரத்தினம், முத்துமுதலானவைகளை வெகுமானமாகச்
கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அந்தப்புரத்தினின்றும் வெளிய்ப்பட்டுச்,
சிக்கைத்தபரத்தோடுகூடச் சபையிலிருக்கும் சிக்கைதனத்தில் வீற்
திருந்து, அங்கு வந்திருந்த ரித்துகிக்குகன், புரோகிதர்கள், மந்
திரியார் முதலானவர்களைப் பார்த்து நியாயமான இரத்த லாபத்தை
வைச் சொன்னான்:—“ஐயா பிராமனோத்தமர்களே! ஏக புத்திரனை
புடைமவகுப்பிடுப்பது எப்போதும் தன்பத்தைத்தரும், ஒரே பிள்

மேம்பட்ட பெற்றிருப்பதால் புத்திரமெனியவாதிருப்பது மேல்
 உயராகும்; ஒரே மின்பினையுடையவையிருப்பதில் அநேக அபா
 வங்களிருக்கின்றன; இதைப்போலித்தந்தன் என் தூது மனை
 களைக் கண்டான்; செய்துகொண்டேன்; எவரும் என் பத்திரி
 களுக்கும் மிகுதியும் உபதாபிப்பீட்டது; எங்களுடைய பிராணன்
 அந்த ஓரே மின்பினையேயிரிடுக்கிறது. அது இறந்துபோனும்
 எங்கெல்லாரு மிறந்துபோயோ மென்பதில் சந்தேகமில்லை.
 ஆகையால் என்னுடைய பத்திரிகளில் ஒவ்வொருத்தியும் ஒவ்
 வொரு குணசாஸிவான புத்திரனைப் பெறவும், என் லெரு புத்திரர்
 தனே புடையவையிருக்கவும் சாந்திரங்களைப் பரிபாலனைகளை செய்து
 ஒரு உயவயுட் சொத்துக்கள்; அது கடினமாயிருந்தாலும், வளி
 தாயிருந்தாலும், பன்னி னடைப்பதனால், என் அகத அதுஷ்டர்
 என் பன்னுமிறேன்; நீங்கள் சொன்ன கர்மத்தைத் தவறாமல்
 அதுஷ்டர்ப்பேனென்பதற்கு என் செய்திருக்கிற புண்ணியத்தில்
 லொருகளைவிடுமிறேன் என்று சொல்லப், புரோகிதர்களும் நித்துயி
 க்ருகளுமொன்றாகக்கூடி யோசனைசெய்து, ஒரு தீர்ப்பானப் பண்ணி,
 அரசனைப்பார்த்து மறாபாபாபா! உமது பத்திரியார் தூது
 பேருக்கும் தூது புத்திரர் பிறக்கும்படியான உபாயத்தைச்
 சொல்லுகிறோம் கேளும். தென்சமுத்திர மத்தியில் சேதுருப
 லாகக் கந்தமகாநாமென்றொருமலைவிருக்கிறது. அது சித்த சாரண
 கந்தர்வ, தேவ ரிஷிகூட்டங்களால் நிறைந்திருக்கிறது. அந்த
 மலையைத்தொட்டாலும், பார்த்தாலும், மறாபாதகங்களைப்பெல
 லாம் நீக்கித், துக்கங்களைப்போக்கி, கரகதன்பந்தை ஒழித்துத்
 தரித்திரத்தைக் கழித்துப், புத்திரனில்லாதபேர்களுக்குப் புத்தி
 ரனைப்பளித்து, ஸ்திரீகளில்லாத பேர்களுக்கு ஸ்திரீகளைக்கொடுத்து,
 சொர்க்களையிளுக்குச் சொர்க்கததையும், மோட்சகாமிகளுக்கு
 மோட்சத்தையும் தருவதான அமரத்தூதமென்கிற ஒரு புண்ணிய
 தீர்த்தமிருக்கிறது; அதில் நீர் கூடானம் பண்ணி, அதன்
 கரையில் நியமந்தோடு புத்திரகாமேஷ்டியாகக் கொள்வீரானும்,
 உம்முடைய மனோபீஷ்டப்படி உமது தூதுபாசியவையில் ஒவ்வொ
 ருத்திற்கும் ஒவ்வொரு புத்திரனாக தூது பிள்ளைகள் பிறக்கும்.
 இதில் சந்தேகப்படாதேயும், "என்று சொன்னதைக் கேட்ட அரச
 சன் பரிபாலன், புரோகிதர், சித்துயிர்க்குள், மருதிகன், வே

ஸ்காந்தரங்கோடும் யாவத்தக்குலேவந்திய திரவியததைபெயிந்து
 க்கொண்ட தென் சமுத்திரத்திலிருக்கிற . ஸந்தமாதயந்திய
 ஸ்காந்தரங்கோடும், அதுவந்தருண்டத்தக்கு வந்து, அதில் ஸ்காந்தியத்
 தோடு ஸ்காந்தம் பண்ணி, ஒரு மாதம் அதின் கையில் வந்திருந்
 தது, வந்ததாலும் வந்தவுடன் தெத்திரமாதத்தில் புத்திரகாமேஷ
 றியாகததைத் தொடக்கி, நித்துவிக்குப் புரோதெர்க்கோக்கொண்டு
 செய்தமுடித்து, புரோதெரால் தன் பத்தினிகளுக்கு வேறாமசே
 ஷத்தைபுண்பித்து, தான் பத்தினிகளோடும் அதுமத்தருண்டத்தி
 லுமிருந்த ஸ்காந்தரங்கோடும், நித்துவிக்குகளுக்கு வராமமான திர
 வியததைத் தகவியையாகக்கொடுத்து, மற்றமுண்ட மராமணர்க
 ளுக்குக் கொடுத்தவையுபண்ணி, மந்திரியிலுள்ளம் புத்திரகாமே
 ஷய்ச் சந்தோஷத்துடன் திருமபித் தன் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந
 தான் நிதிதுகாக்கு சென்றபிறகு அவனுடைய தனது புரோதெர
 ளும் கப்பபத்திரகாம பத்தாவது மாதத்தில் குணசாலியான தனது
 புத்திரகாமேஷ பெருங்குன் தீமககங் ஆனந்தத்தோடு ஸ்காந்த
 செய்து, பத்திரகாம சந்தோஷி செய்துகொண்டு, ஜாதகமத்தை
 முடித்துக் கொடுத்தான், பூதானம், கிதானம், இரணியதானம்
 முதலான தானங்களைப் பிராமணர்களுக்குக்கொடுத்தது, சிலகாலம்
 வாழ்ந்திருந்தான். பிறகு, தன் குமாரர் தாழ்ந்திருவரும யெனவன
 தன்சகையலடைந்தது தன் ராஜ்யத்தை வயர்களுக்குப் பிரித்துக்
 கொடுத்ததுவிட்டுத், தான்பத்தினிகளுடன் கந்தமாதயத்திலிருக்கும்
 அதுமத்திரத்தம் வந்துசேர்ந்து, அதன் கையில் வெண் புத்தேசித்
 துத் தவமபுரிந்து வெருகாலமிருந்து, மனவடக்கமுண்டவனுய்த்
 தன் சீரத்ததைவிட்டு வயருண்டம்போய்ச் சேர்ந்தான், அவன்
 பத்தினிகளும அதுமதனம் பண்ணித் தங்கள் நாயகனிருக்குமிடம்
 போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அரசனுடைய ஜெஷ்டபுத்திரனாய்
 கந்திரக் மாத பிராகஸனுடைய சாமத்திரியகளைச் செய்து, சீரத்
 தந்தையும் கடத்தி, மற்ற பராக்ஷிரமசாலிகளையிருக்கிற தன்
 சலோதரர்களோடு, கிரோதயில்லாமல் கூடி, பிரகஸ்பபிரபாஸனஞ்
 செய்துவந்தான். அநேகாதிரியாக மற்ற பிராஜகுமாரர்களும்
 தானம் தங்களுக்குக் கெடத்த பிராஜபத்தையுண்டுகொண்டு சம
 மாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள், கெணுக்கன், முனிகுமாரகனேய் திர்த
 அதுமத்தருண்டவையுபலததையும், தீமககாஜனுடைய திவ்யசிற்திர

தீர்த்தயுறும்புக்குச் சொல்லிவிட்டேன். ஆகையால் ஆமந்தயிரு
நீர்தீர்த்தியின்போருட்டு அந்த அனுமந்தீர்த்தத்தில் வாங்கு. செல்
படுவனமும், இந்த அத்தியாயத்தைச் சித்தையோடு படிப்பவரும்,
கேட்பவரும் இம்மையில் அளவின்மை கைநலவறுபவற்று,
மறுமையில் தேவர்களைக்கூடக் குலவி வாழ்த்திவரும்.

பதினாத்தாறு அத்தியாயம்

முத்தியை

பதினாறுவது

அகஸ்திய தீர்த்தவைபவத்தில்

கனகாசன் மனோரமையை மணந்த

கதையுரைத்த

அத்தியாயம்.

குத்திரமூர்த்திவாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அனுமந்தீர்த்த
த்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணிவிட்டுப், பிறகு சிபமந்தோடு அகஸ்திய
தீர்த்தம் போகவேண்டும். இதைக் கும்பத்தில் தேர்த்த, அகஸ்தியர்
உண்டாகிஞ்சு. பூர்வம் விந்தியபருவத்திற்கும் மேருமலைக்குள்
சண்டைனேரிட, விந்தியமலையானது ஆகாயத்தையளவி புயர்த்து
நிதம்ப, பிராணிகளெல்லாம் மூச்சுவிடக்கூடாமல் வருத்தத், தேவர்
கள் கைகளை பருவதம்போய்ப் பரமசிவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.
சிவபெருமான் அப்பொழுது பார்வதியை விவாகஞ்செய்யப் பிரப
தனஞ்செய்துகொண்டிருந்த படியால் பார்வதியைத் தனக்குப்
பாணிக்கொண்டு செய்த தரும்படியாகக்கேட்டு நிச்சயித்தவர் ஆம
யகைவரானிடம் வசிக்காதி முனிவர்களைத் தாபி, அசுந்தியரைப்
பார்த்து "நீ விந்தியபருவத்தின் கருவத்தைபடக்கும்" என்று கட்
டனாகிட, அசுந்தியர் "கவாமி உமது திருமணக்கொருந்தை வெய
படித் தரிசிப்பேன்?" என்று கிஞ்ஞாபனம் பண்ண, பரமசிவன்
அசுந்தியரைப் பார்த்து அசுந்தியரே" பார்வதி கல்யாணகோதை,
ந்த யேதாரணியசூத்திரத்தில் தரிசிப்பிக்கென்றேன். ஆகையால்

கித்தியாசயத்தையடக்க நீர் சிவமொம் புறங்கயம்". என்று சொல்லு
ஞர். அகவணியர் உடனே புறப்பட்டப்போய் கித்தியாததை அடக்கித்
தமதுகாரணம் முறியவைச் சமனாகச்செய்து, தெட்டாளதேசக்
கலியம் கத்திக் கந்தமாநகரம் வந்துசென்றது, அதன் கையாணத்தை
யறிந்து, அய்கிடத்தில் தமது பேராய் ஒரு புண்ணியநிர்த்தந்தை
நிர்வானம் பண்ணி, வேடவழத்தினைபென்ற பரிசுவிவாதோடு
இன்னமும் வாகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அந்தத் தீர்த்தத்
தில் காரணம் பண்ணித்தீர்த்தபாணம் பண்ணினால் அய்குக்குமது
பிறப்பியில்லை. இதேத் தீர்த்தத்துக்குச் சமையமான தீர்த்தம்
இந்தலோகத்தில் முக்காலத்திலுயியில்லை. இது கண்ணம் பண்ணின
வர்களுக்குச் சர்வாபிஷ்டமும், மோட்சானந்தமும் கொடுக்கிறது.
இந்தத் தீர்த்தத்தில் காரணம் பண்ணினமகத்தவந்தரம் திரிசு
நகரம் என்ற முனிவருடைய குமாரனான கைவந்த நாயகித்தீர்த்த
கண்ணபெண்பலனுடைய புத்திரி மனோகமையை மணந்தான். ஓ
முனிவர்களே! பரபலையழித்துப் புண்ணியத்தைக்கொடுக்கும்
படியான அந்தக் கலையை யுக்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். கித்ததை
யோடு கேளுங்கள்.

நீக்கெழுவனன்றி பரம நாயகரான ஒரு முனிவகிருத்தர்.
அய்குக்குக் கைவந்த என்னை புத்திரனெருகனிருந்தான். அவ
னுக்கு உபநயனமான பிறகு ஜிதேந்திரியனாய்ப் பிதமசாரியாய், உறக்
கெடுகனாக் குருகிடத்தில் காதுவே, க்கணையும், சூதகாணத்தினை
யும், இந்நகரபுரானக்கணையும், உபநிஷத்தாணையும், அதுபத
வருஷகாலம் அத்தியயனம் செய்து, குருதட்சணை கொடுத்தவிட்
தே நன்னீட்டுக்குவரப் பிரியப்பட்டுக் குருவைப்பார்த்து, "கைவந்தி,
நான் விட்டுக்குப்போக அதுமதிக்கொடுத்தருளவேண்டும்; என்னி
டத்தில் 'கருணை உர்த்த என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று
பிரார்த்திக்க; உதக்கனாக் அவனைப்பார்த்து, "உனக்கு விடப்பெற்றுப்
போக அதுமதி கொடுக்கிறேன். நீ கிணைக்குச்செய்தவென்குறிய
உபநயனம் உனக்குச்சொல்லுகிறேன் கேள்:—இதாயசேதவாபிய
கந்தமாநகரத்துக்குப்போய், கர்வாபிஷ்டத்தையுக் கொடுக்கிற
தாயும், கைபாபக்கணையும் கொடுக்கிறதாயும், புத்திரமுத்திரை
பணிப்பதாழகிருத்திர அகவணிய நீதிநீதித் தீர்த்தத்துக்கொன்று
கொண்டு, மூன்றுவருஷம் அக்சேபெ விதமதுகந்தத்துக்கொன்று

ஒரு நாளைவது வருஷம் அந்தத்தீர்த்தத்திலிருந்து. அந்தத்தீர்த்தத்திலும், பெரிய சரீரத்தையும், சரத்கால மேகம்போலி அந்தத்தீர்த்தத்தையுமுடைய, ஒரு பெரிய பாசியானது வெளியிலிருந்து, அப்பொழுது அந்தத் தீர்த்தத்தில் வானத்துக்குள் வானினின்று மேலிங்கொண்டிருந்தது என்பது அந்தத்தீர்த்தத்தையுடைய பட்டணம்போலும். ஒரு நாறு தந்தத்தினால் வானினின்று விரண்ட வந்திர விரண்டபால் வருகிற உண்டிப்பார்த்து அந்த ராஜரீதியானவர், தன் கண்ணினால் விரைந்தினிமித்தமாக அடைந்திருக்கிற தபதம் நீக்கிச் சந்தோஷமாகவார். இராஜபுத்திரியாவை நன்றாகப் பென் மனம், நாறுதந்தத்தினால், பெரிய சரீரமும், வெள்ளைநிறமுமுடைய பாசியினின்று மேலிங்கொண்டு வருகிற புருஷனையே நான் மனம் புரிவேனென்று சபதஞ் செய்துகொண்டான். அதுகேட்ட அந்த சன் மனம் வருத்தியிருக்கையில் ஒருநாள் அங்கிடத்துக்கு நாறு முனிவர் வந்தார். வந்தமுனிவரைக் கண்ட தாமிசனான அந்த சந்தோஷத்துடன் எதிர்கொண்டதைத்துவந்து, அந்திய, பாத்ரிய, ஆசமனிய, ஆசனதிகள் கொடுத்து, உபசரித்துப் பாதத்தில் வணங்கி, அவரிடத்தில் நன் குமாரத்தி செய்துகொண்டிருக்கும் சபதத்தைச் சொல்லி, 'இவ்விதமான பாசியினை விலகத்திலில்லையே! தேவலோகத்திலில்லையே உள்ளது. பேதைபாச என் குமாரத்தி நிறைவேற்றக்கூடாத பிரதிஷ்டை செய்துகொண்டானென்று என் மனம் வருந்துகிறது. பெண்ணுக்கு விரைந்து செய்துவையாத தகப்பனுக்கு எப்போதும் தக்கமே புண்டாரகம்' என்று கூறிய ராஜரீதியைப் பார்த்து, நாறுமுனிவர், 'ஐயா! வருத்தப்படாதேவும்; பூவேகத்தில் கங்கியை என்ற பிராமணுத்தமனெருடன் இவ்விதமான வெள்ளை பாசியின் மேலேறிக்கொண்டு உமக்குமருமகனாகவருவான்' என்று சொல்லி வாகாசமார்க்கமாகப் போய்விட்டார். நாறுச் சொல்விரைத்தகேட்ட கங்கியை என்ற அந்த சன், இவ்விதமான மனப்பினினை வின் வரவுக்கு இரவும் பகலும் எதிர்பார்த்திருக்கினான். ஆகையால் மாயதபவியாவை கங்கியை நீ அகன்றிய தீர்த்தத்தில் வானம் செய்வதற்காகச் சீக்கிரம்போ, உனக்குச் சர்வ மங்களமும் உன் யாரும் சந்தோஷமில்லை." என்று சொன்னார். இவ்விதம் உத்காசம் அனுப்புகெடுக்கப்பட்ட கங்கியை குருவினிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு, சீக்கிரமாக அகன்றிய தீர்த்தம் வந்த வானம், உன்வரி,

ஓருநாள் சேஷத்திரோமணசஞ் செய்து, மறநான் பூரணபங்குனி
 இராத்திரியில் அங்கேயே தங்கினார். இவ்விதம் சிலமத்தொடிக்
 கிருத்தவருடையதில் ஓருநாள் குறைய மூன்றுவருடையவாய்க்கட்டை
 குன்றும் வருதல் கடைசியானில் சாயந்திரம் சந்தியமிரிவை முடித்
 துக்கொண்டு, அதன் கையிப்படுத்து நித்திரை செய்யுங்காலத்தில்,
 விடியலாமத்தக்கு பிரளயகாலத்தில் அலைவீசிக் கொத்தலிற்கும்
 சமுத்திர கோஷத்துக்கு ஒப்பான ஒன்று பேரொலிகேட்டுக் கண்க்
 கிழித்துப் பார்த்தார். அப்பொழுது மதுராபதியான கவநயடி என்
 கிற அரசன் யாரை, சிங்கம், வராகம், மகிஷம், ரூரு என்ஹி மஹா
 முதலிய மிருதங்ககை அம்பினும் கொன்று வேட்டையாடிக்கொண்டது,
 நால்வகைச் சேனைகள், மந்திரிமுதலானவர்களோடும், அசுரநிய தீர்த்
 தக்கவரையில் வந்து சேரையாநிக்கொண்டிருந்தான். விடிந்து வெளிச்ச
 மானவுடனே கட்டிவாங்க என்ஹி நிகழ்பானவர், அசுரநியதீர்த்தத்
 தில் ஸ்ராவணஞ்செய்து சந்தியாவந்தனாகினை முடித்துக்கொண்டி
 அதன் கவரையில ஜபம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அந்தச்சமயத்தில்
 ககலாசமலை இந்த உருக்கொண்டுவந்ததெனவென்று நினைகரும்படி
 யாக நானு தத்தக்களுடைய ஒரு பெரிய வெள்ளையாணியானது அந்
 தத் தீர்த்தத்தினின்றும் புறப்பட்டுக் கஷீவாண்டிட்டவந்து நின்றது
 உதவிவர் சொன்ன லட்சணங்களைவிட கூடியிருக்கிற அந்த யானை
 வைக்கண்ட கஷீவரன், அதன் மேலேறுமபடியாக ஸ்ராவணஞ்செய்து
 அந்தத்தீர்த்தத்தை நயன்கரித்துத் துதித்து, யானைவன்மேலேறிச்,
 கவநயன் பட்டணத்தை நோக்குப் போகப்புறப்படுகையில், அந்தக்
 கவநயனென்ஹி ராஜாவும், இவன்தான் கஷீவானாக இருக்கவேண்
 டென்று கருதிச் சந்தோஷமடைந்து, அவன் கிட்டவந்து, “ஐயா,
 பிராமணேந்தமரே! நீர் யானுடைய பிள்ளை! உமதுபேரன்ன?
 இந்த யானையின் மேலேறிக்கொண்டு எவ்விடம்போகிறீர்?” என்று
 கேட்டான். அதுகேட்ட கட்டிவான், “ஐயா! என் தகப்பனார் நீக்கி
 நாக முனிவர்! என்பேர் கஷீவரன் என்று சொல்வார்கள்; நான்
 கவநய என்கிற அரசன் பட்டணத்துக்குப்போய், ம்ரேணையெய்
 கிற ஆவன், பெண்ணை மணம்புரிந்து, அவளுடைய பிரதிக்ஷணையப்
 பூத்திசெய்தித்தீவுப்போகிறேன்’ என்றார் அமிர்தவருஷம்போன்ற அந்த
 வுசனதுதந்தேட்டு, ஆனந்தத்தினுக்கண்மலர்ந்து, அவனைப்பார்த்து,
 “ஐயா! கட்டிவான்’ நீர் யானுடைய குமாரத்தி னெனவெனைய மணம்

புரிவப்பொய்க்கிறோ அந்தச் சுவையென்றே அரசன் காண. என்னிப்பொழுது இருதார்த்தனுனன். வரீர், பாலதாபராரே. நீர் என் பெண்ணி விவாகம்புரிந்து, அவனோடுகூடக் கிரகஸ்த தர்மம்மனைச் செய்து வாழ்த்துவருவீராக" என்று சொன்னான். அதுகேட்ட கங்கை 'ஊய் அரசனைப்பார்த்து ஐயா! என் தந்தை வேதாரணியத்தில் தபக பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கும் ஒரு பிராமணியை யுட்பிஸையும்தான் சொல்ல" அரசனப்படியேதன் புரோகிதரான கங்கையின் என்றே பிராமணியை ஏதானான் சேனைகளோடு வேதாரணியத்துக்கு அனுப்பினான். அந்தப் புரோகிதனும் வேதாரணியம் போய், அங்கே ஓராச்சிரமத்தில் வேதாரணியேசுவரரை நோக்கித் தவம்புரியும் தீக்கதமகம் என்ற முனிவரைக்கண்டு, நமஸ்காரம் செய்து, அவருக்குச் சந்தோஷ முண்டாரும்படியாக "ஐயா! முனிவரே, கேஷமமா? தபக கிருத்தியடைந்து வருகிறதா? ஆச்சிரமத்தி ஸெல்லாரும் செளக்கியமா? தர்மம் சரிவரடைந்துவருகிறதா?" என்று கேட்கும் விசாரிக்க, தீக்கதமகம் அர்க்கியபாத்தியாதிசையாதுபசரித்து "ஐயா பிராமணேத்தமா! வேதாரணியேசுவரருடைய கிருபையினால் எல்லாரும் செளக்கியம் அசெளக்கியமே கூடவாறு. நீர் செளக்கியமா? கமராக வாந்திரோ? நீர் வேதவித்துக்களுக்கெல்லாம் கிரேஷ்டராகிய கங்கையின் என்பவனுடைய புரோகிதர் அல்லவா? அவனைவிட்டுச் சேனைகளோடு என் ஆவிரமத்துக்கு வந்தகாரணமென்ன?" என்று கேட்டார்.

கங்கையனும், தேவசரஸ் விளங்குகிற அம்முனிவரைப் பார்த்து, "ஐயா! தந்தை இருபையினால் எல்லாரும் செளக்கியம்தான். கங்கையரான கங்கையார்க்குத் தந்தை நமஸ்கரித்து, வணக்கத்தோடு என் முலமாகத் தெரிவிப்பது: 'கங்கையின்' என்னும் தமது குமாரன் கந்தமாதன் பர்வதத்தில் அசுஸ்தியதீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்; அவருடைய ரூபத்தையும், தர்மசாரத்தை யும், உத்தமரூபம் பிறப்பையும் யானறிந்து, என் பெண்ணையிடுகு ராமமைய அவருக்குக்கொடுக்க இச்செய்தேன்; வேட்டையாடவந்த நான் உமது புத்திரனிடத்திலிருக்கிறேன். தமது குமாரனும் தந்தை அனுத்தியுயிலையால் விவாகஞ் செய்யமாட்டேனென்று சொல்லுகிறார். ஆகையால் தந்தை தயவுசெய்து என் முயாரத்தியை உமது குமாரன் மணம்புரியுமாடி அதுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும், இத்தக்க

நியததை புத்தேசித்தே என் புரோகிதனைத் தக்கவியும் அனுப்பி
 கிருக்கிறேன் ' என்று சொல்லி பெண்ணைத் தக்கவியுக்கு அனுப்
 பினான்" என்று சொல்லி முடித்தவுடனே, திர்க்கதமசு, "ஐயோ, கதரி
 களியே! அப்படியே பாசட்டும், கதரையுக்கு ஏதா இஷ்டமோ அது
 எனக்கும் இஷ்டந்தான். நானும் கத்தமாதன பர்வதத்துக்கு வருகி
 நேன்" என்று சொல்லி, வேதாரணியேசுவரனைப் பத்தியுடன் எய்தில்
 கதித்துக் கதரிசனரோடுகூடச் சேதாவடுகாக்கிப் புறப்பட்டு, சூது
 நாளில் கத்தமாதனம் வந்து, அகந்தியதிர்த்ததக் களையினிருக்கிறதம்
 புத்திரனைக்கண்டார். புத்திரனும் கந்தையைக்கண்டு, தன் பெயரைச்
 சொல்லி கமஸ்காரம் பண்ணு, தகப்பன் பிள்ளையைக் தன் மடியிலி
 ருத்திக்கொண்டு, உச்சிமோந்து, அன்போடு கட்டித்தழுவிப் புனகா
 க்விதராய் சேதமம் விசாரித்து, "அப்பா, கட்டிலானே! எல்லாவே
 தந்தையும் அத்தியயனஞ்செய்தாபா? இவைகளை பெல்லாமெனக்கும்
 சொல்து" என்று வினவ, புத்திரன் எல்லாவற்றையு மன்போடு
 சொல்லிமுடித்தான்.

பதினாறாவது அத்தியாயம்

முதற்கூறு

பதினேழாவது

ககதீவான் மனோரமைமைய

விவாகஞ்செய்த

அத்தியாயம்

முனிகவதர்களை நேருங்கன், கட்டிலைத் தந்தையைப்பார்த்துச்
 சொல்லுகிறான்: "நான் படித்துக் குருதகூறிகொடுத்த பிற்ரு
 என்னுடைய குருவாகிய உதகம் கட்டிலைப்பின்படி கதரையர்ஜில்
 புத்திரியை விஷகஞ் செய்பும்பொருட்டு இந்த அகந்தியதிர்த்தம்
 வந்து, அவரது உபதேசப்படி மூன்றுவருவும் ஈடாதகொண்டு
 வந்தேன். மூன்றும்வருவதக் கடைசியில், -கதரையின் பதிரிச்சகாரக
 வந்து உனக்கு பெண்ணைத் தருகிறேனென்று சொன்னான். நான் அக

மேலும் தந்தைக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றதினும் தந்தையிடம்
யொரு பிரமணனைவனுப்பிச்சமரசாரத்தெரிவித்தார்" என அந்நேரம்
உறுத்தினார். இதன் மத்தியில் கதிரைக் கண்ட புறேதன் கவறு
தரணிடம்பெய்தத் தீக்கத ம வந்திருக்கிறதென்று தெரிவித்தான்.
அரசன் அதைக்கேட்டுத் தன் புத்திரனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிற
தீக்கதையு முனிவரைக்கண்டு, தேவந்திரன் பிரமணை வணங்கு
வதுபோல உலகத்துக்கெல்லாம் சோமந்தைச் செய்வும் அவரான
அவர் திருவடிதலில் நமஸ்கரிக்கத் தீக்கதையு அவரைத் தாண்டியெ
டுத்து ஆசிரியராகுதெய்தார். இச்சமயத்தில் உதங்க முனிவர் இராம
சேதுவில்துணக்கோடியில் ஞானஞ் செய்வதற்கும்பி அநேக சிஷ்க
களோடும் இலட்சக்கணக்கான முனிவர்களோடும் அகஸ்தியதீர்த்தத்
துக்கு வரக்கண்ட கதிரைக் கதிர் கொண்டுபோய்த் தன் குருபாதா
ரவித்தத்தில் வணங்க, அவரும் அவனுக்கு ஆசிரவாதம் பண்ணினார்.
தீக்கதையு முனிவர் உதங்கரைக்கண்டு ஒருவருக்கொருவர் ருசலம்
விளையின், வேகபிரதித்தர்களாக இருவரும் புண்ணியகதைக
ளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், கவறு ராஜன் உதங்கரை வணங்கி
வவரது ஆசிரவாதம் பெற்றபின் பு சந்தேசமுத்தோடு தீக்கதையைப்
பார்த்து, "கவறு! கல்யாணத்துக்கு வந்தனளுசெய்யலாபே" என்று
சொல்ல"முனியரும்," அப்படியேயாகட்டும்; நானிய தினமல்ல முக
ர்த்தத்தில் இந்தக் கந்தமான பருவத்திலேயே விவாகத்தை நிறைவே
ற்றுவோம்; ஆகையால் உன் பெண்ணைக் கன்னியா மாடத்திலின்று
வரவழை" என்று சொல்ல, அரசனும் தன்கடாதத்துக்குவந்து விரு
த்தர்களான அநேகம் அந்தப்புரக்காவலரானிகளைவனுப்ப, அவர்க
ளும் வாயுவேகம், மனோவேகமுள்ள குதிரைமேலேறிக்கொண்டு
போய் அந்தப்புரத்துக்குச் சமரசார மெல்லார் தெரிவித்து, அந்தப்
புரத்திலீகனையும், கன்னிகையையும் அழைத்துக்கொண்டு கந்தமாத
னம் வந்துசேர்ந்தார்கள். மதுரன் கபமுகர்த்தத்தில் தேவரான
முதலான சடங்குகளை விதிப்படி செய்தபின், கதிரைக் கதிர் கொடும்
புகளையும் பெரிய காதிரத்தையும் உடைய வெண்ணையானகிள்மேல்
இரண்டாவது தேவந்திரனைப்போல'யுதிக்கொண்டு, மனோவருகின்
பிரதிக்களைய நிறைவேற்றி வலக்கும்படியாக, மங்கலசாசனஞ்
செய்துகொண்டுவருகிற அநேகம் பிரமணர்களோடும், தன் கிதா
ருகு முதலானவர்களோடும், தேவரான்களும் அகஸ்திரிக்ஷய்

[illegible]

அரசுதாம் சந்தோஷத்தோடு கூடத் தன் ரூபரத்திக்கு ஆதர்ப்புக் கன், ஆயிரம்நாடிகள், ஐந்தாறு ரொமங்கள், இலட்சம் ரொமன், திஷ்யான பதினாறாம் வந்திரங்கள், தாது கைப்பெட்டிகள், ஆயிரம் மூத்தமாடுகள், சந்தமாடுமூதலிய ஆபரணங்கள், இவ்வகைச் சீதனமாகக் கொடுக்க, தீர்க்கதமகி அந்தச் சீதனங்களோடு அவரக் களை அழைத்துக்கொண்டு வேதாசனியம் போய்ச்சேர்ந்து, புதிதெழுத் திஷ்யானரூபம் வேதாசனியேவையரசர் சேவித்துக்கொண்டு தாமத வாழ்ந்திருந்தார். கௌரவம் தன் பத்தினியோடு செங்காலைவிடாமல் தவிர்த்திருந்தான். கவலையென்றிராஜரிஷியும் அகஸ்திவதிக்ஷுத்தில் கை சேவிக்கலோடும், அந்தப்புர ஸ்திரீகளோடும் ஸ்ரீகாந்திரயது தன் பட்டணமாயிவ மதராபுரிபோய்ச் சேர்ந்தான். சிவமணர் களே ! அகஸ்தியதீர்த்த மகத்துவத்தால் கௌரவென்றி ருதி மிற் குஞ்சுக் கெடப்பதற்கருமையான இராஜகுமாரத்தியை அங்கம் செய்துகொண்டார்.

இந்தப் புண்ணியகதைபாணது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. ஐசுவரியம், சீர்த்தி, ஆயுசுமுதலியவற்றை விடுத்த புண்ணி யெ இந்த இதிகாசத்தை பெய்யகையிலாவது படிக்கவேண்டியது, அல்லது கேட்கவேண்டியது. இந்தப்புராணமான இதிகாசத்தைப் படிக்கிறவர்களும், கேட்கிறவர்களும் இகபரமிதன்மூலம் தந்திரத் தையும், துக்கத்தையும் ஒருபோதும் அடையமாட்டார்கள்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

தந்திரம்.

பதினெட்டாவது

இராமதீர்த்த ஈகிமைமயில் தருமபுத்திர

மஹாசாஜன் பெய்சொன்ன

பாவம் நீங்கின

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிசுவர்களே ! அகஸ்திய தீர்த்தத்திலே ஸ்ரீ காமம் பண்ணாவிட்டுத் தன் பாவம் நீங்கும்படி புண்ணியமான இவ்வுருத் திப்போகமேன்மும், இந்த ராம தீர்த்தக்கரையில் வைத்திருக்க தன்

சரிவர நடந்த யாவுக்குச் செய்தாலும் அது சம்பூரணமான நட்சணை
 வெளிவரத் செய்தவாகப் பரிசாகக் கொடுக்கும்; அப்படியே அதில்க
 கரவிலு செய்தும் அத் தியவனமும் அந்நபனாகத்தரும். இவர்களை
 யும் குறிக்கவருக்கு ஒருபடி அன்னமிட்டாலும் அதுவும் அந்ந பவ
 னாகத்தரும். பாபத்தை நீக்கிப்புண்ணிய பரிசாகக்கொடுக்கிற இந்ந
 ணமியிலு சரித்திரத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். பூர்ணம்
 அகலியர் சிஷ்யான கந்திகை வென்ற, ஒரு பிராப்தோத்தமன்
 ஞானம்மைய சரணா வித்தங்களை விதயத்தில் வைத்து இந்தத் தீர்
 த்தங்களைவிலு மஹாகொரமான நபசெய்து வந்தார். தினத்தோறு
 மித்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி, இராமாஷ்டாஷ்டா மந்திர
 ந்தை பாரபிர உருஜிபிதது, பிசுஷபெடுத்து மிதாகாரபோஜனஞ்
 செய்து கோபத்தையும், இந்திரியத்தையும் அடக்கி, வேருகாலம்
 தவச பூரித்தார். இராமசத்திரனைச் சதாதிவானம் பண்ணிக்கொண்
 டிருந்த அந்தமுனிவர் தினத்தோறும் பக்திபூர்வமாக சீதாசமேத
 ரான "பூராமசத்திரனை" ஞானகொந்தா! அனுமப்பிரியா! கௌகி
 முனிவர் செய்த யாகசம்ரக்தனை விஷயத்தில் தீனசுபெய்து கொண்
 டவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். கௌகில புத்திரனாயும், விசுவாமித்தி
 ருக்குப் பிரியராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம் விஷ்ணுமைய விக்கில
 முறித்தவரே! தேவர்களுளே துதிக்கப்பட்டவரே! மாரீசார்த்தகா!
 தாடகையின் பிரதானனை யபகரித்தவரே! இராமேந்திரா! உமக்கு
 நமஸ்காரம்! தசரத குமாரா! ஹரியே! உமக்கு நமஸ்காரம். பரகதா
 மனை ஹேயித்தவராயும், கரணத் தொலைத்தவராயும், கக்கிரீவனுக்கு
 சாதாராயும், வாலியைச் சம்ஹரித்தவராயும், விபேஷணனுடையப் பவ
 த்தத்தை, துக்கத்தைபுர்த்தீர்த்தவராயும், பாபத்தைப் போக்குகிறவ
 ராயும், அகலியையின் துக்கத்தை அகற்றியவராயும், பரதனுக்கு
 மூத்தகோதாராயும், சுமுத்திரத்தின் கருவத்தை நீக்கினவராயும்
 அந்தக் சுமுத்திரத்தில் சேதுவைக்கட்டினவராயும், அண்டுவனவர்க
 ளைச் சிவசாதத்தினின்று விடுவிப்பவராயும், பிரமசொருபியராயும், இல
 ட்சமனனுக்குச் சகோதரராயும், இரட்சதகைச் சங்கரித்து,
 இராமனைக்கொன்றவராயும், கோதண்டத்தைக் கையி லென்
 தினவராயும், "சமந்தமான இரட்சதகையுப் ஈசம்பண்ணின
 வராயு" மிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். "என்று கந்தோ
 த்நிரம்புண்ணி அவரது திருவடிபிளையெ சிந்தையைச் செலுத்தினர்

நாள். இப்படித்தியானித்து வருவதே அவருக்கு ஸ்ரீராமரிடத்தில் நில்லாது புத்தியும், ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்றென்றெண்ணுதலுக்குரியதும், நான் ஆத்தியானம் பண்ணியிராதவும் கேட்குமாதலுமான வேதங்களுையும், பரகாயப்பிரவேச சாமர்த்தியமும், ஆசாசகமான சக்தியும், அறுபத்து நான்குவிடத்தான வுண்டாகியும், கேனாத சாஸ்திரங்களைக் குருவில்லாமலறியும் அறியும், எல்லா உலகங்களிலுமே தடையில்லாமல் பெருகும்படியான வல்லமையும், இந்தியங்களுக்குக் கெட்டாதைகளைப் பார்க்கும் தன்மையும், தேவர்களைப் பெரும் சாமர்த்தியமும், எறுமபு முதலான ஜ்ஞானிகளின் பாஷையையறியும் வல்லமையும், இன்னமும் யோகிகளுக்குக்கிடையே சக்கடையதான சகலமும் கிடைத்தது.

இவ்வளவு வையபமுடைய இந்தத்தீர்த்தமானது, மஹாபாதகங்களைப் போக்குகிறது. மஹாசித்தினைக்கொடுகிறது. அபயிருத்தியுடைய நீக்குகிறது. புத்தியையும் முத்தியையும் தருகிறது. மூலிதர்களுக்கு நாகதுக்கதை நாகமரக்குகிறது. இராமரிடத்தில் பத்தியைத் தருகிறது. சம்சாரதுக்கதை விலக்குகிறது. இப்படிப்பட்ட தீர்த்தககரையில் ஸ்ரீராமரானவர் லோகாதுக்கிரகார்த்தமாக ஒரு மஹாலிங்கத்தை ஸ்தாபித்துப் பூசைசெய்தார் இந்த இராம தீர்த்தத்தில் ஸ்தானம் பண்ணி மஹாலிங்க தரிசனஞ் செய்தவனுக்கு முத்தியே கைகடிகுவருகிறதானால் மற்றப்பொருள் கிடைக்கு மென்பதில் ஐயமென்ன? கேளுங்கள் முனிவர்களே! பூர்வம் துமபுத்திரர் இதில் ஸ்தானம் பண்ணிச்சிவதரிசனம்செய்ததான் பொய்சொன்ன தோஷத்தினின்றும் அகலுண்டத்தில் கிடுபட்டார் என்றுசொல்லு, முனிவர்கள், ஐயா சூதமுனிவரே! துமபுத்திரர் இந்தப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்தானம் பண்ணினதனால் நிவர்த்தியான கொடிய பொய்யை யேன் சொன்னார்? என்றுகேட்கச் சூதர் தம்மபுத்திரர் சண்டையிடு வஞ் சண்டையாகச் சொல்லியதும் இந்தத்தீர்த்தத்தினால் நிவர்த்தியானதுமான பொய் பின்னதென்றுக்களுக்குச் சொத்துகிறேன் என்று.

பூர்வகாலத்தில் துமபுத்திரன் முதலான பாண்டவர்களும் துர்யோதனன் முதலான தார்த்தராய்டாரர்களும் இராமுய கிஷ்கிணகப்பலானவ மனஸ்தாபமுடையது எரராமானசேனையேனேடு விடுபட்டதிரம் போய் முன்னவர்த கரைய பின்வங்காமல் கண்டுகு செப்திரர் கள். அப்பொழுது கங்காபுத்திகரைய நீங்கிப்பத்திரன் புத்திரர்

செய்து பூமியில் விழுந்து விட்டான், மதராபை பராக்ரெமங்கனையுடைய துரோணாசிரி, தீதூட்டதூய்மையுடைய ஐந்தாவது சண்டைசெய்து, அநேக அந்தரங்கந்திரங்களால் பாண்டகசேனைய வதைக்க, திவ்யாந்திரங்கையறிந்த ருரண தீதூட்டதூய்மையுடைய, சரமாரிபொழிந்து துரோணர் சேனையைச் சிக்குயின்னப்படுத்தினான். துரோணரும் தீதூட்டதூய்மையின் மேல் அம்புமழை கொரிந்தார், துரோணாது பாண்டகநுஷந்தால் துன்பமடைந்த பார்த்தனாடைய ஸைனியங்கள் பத்தத்திக்குகவிதுஞ் சிதறி யபடினதிருவே தேராளிகளிற்சிறந்த ஷீஜூனின் துரோணரை வெதிர்க்க, யுத்தவீரர்களான இருவரும் கைகலந்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். அதைப்பரிக்கும்படி தேவர்கள் ஆகாயத்தில் கும்பங்கும்பலாகக் கூடினார்கள். துரோணர் ஷீஜூன்களுடைய யுத்தத்துக்குசமமானமானசண்டை பூலோகத்தில் விடையாது. கோபந்தோடு யுத்தஞ்செய்த துரோணர் ஷீஜூன்களுடைய யுத்தத்துக்கு அந்தச்சண்டையே சமானமாகும். இப்படிச்சண்டை செய்கையில் துரோணர் தன் பிரிய சிவ்யனான ஷீஜூன்களுடைய சாமர்த்தியத்தை மெச்சு, அவனை விட்டுப்பாஞ்சான் சேனாக்குள் புகுந்து, அநேகமாயிரம் இராஜர்களையும், அநேகமாயிரம் யானை குதிரைகளையும் காசம்பண்ண, தீதூட்டதூய்மையின் கோபங்கொண்டு தன் பாண்டகனால் துரோணரை வடித்தான். துரோணர் விலகிக் கையிலேந்தி அதிதிட்சனமான அக்னினி கைகையெய்தாத அம்புகளால் அடிக்க, தீதூட்டதூய்மையின் முகத்திரும்பியோட, அதைக்கண்ட பீயசேனின் அவனைத் தன் தேரிலேற்றிக்கொண்டு, துரோணரை ப்பார்த்து, “அதம்பிரதாமனார்கள் தங்கள் குலகருத்தியத்தை விட்டு, அந்திராப்பிரசம் பண்ணிக்கொண்டு தலையையிட்டுச் சண்டை செய்யாமல் போனால் அரசர்கள் சண்டையில் சாகப்போடுதலில்லை. பிரதாமனர்களுக்கு முகவிய தர்மம் இதர ஜீவ நயிம்மைசெய்யக்கூடா தென்று ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. குடும்பரட்சனைத்துக்கு ஜீவ நயிம்மைசெய்திறது வேடர்தொழில்; நீர்திருபின்னையைக் காப்பற்ற வேண்டியதற்கான அநேகம் இராஜர்களைச் சண்டையில் கொத்துதெர். ஒ பிரதாமனரே! அந்த ஒரு பீனியையும் ரணசனத்தில் செத்துக்கிடக்கொண் அவன் செத்தும் உமக்கு வெட்கமும் துக்கமும் இல்லாமலிருக்கிறதே,” என்று சொன்னான். அவ்வசனத்தை நியபுத்திரி வாக்கால் கேட்டு, உண்மையென்று எண்ணித்,

தான் ஆயுதங்களை வெறித்து விட்டுத், தமது இரத்தத்தில் நடுவில் விழுந்து, யோகசித்திபால்விராயோபலேசும் செப்தார். இதுசமயமறிந்து திருஷ்டதயம்மன் கத்தியை வேந்திக்கொண்டுபோய்வர் கழுத்தை வெட்டி ஓடிவருகையில், துரோணர் கிரகினின் தும் ஒருஜோதியானது, திருஷ்டதயன், அர்ஜுனன், தர்மபுத்திரர், கிருபாசாரியார் முதலானவர்கள் பார்த்திருக்க, மேலே ஊம்சிப்போலிற்று. இப்படி ஜீவன்போய்க்கிடந்த துரோணருடைய கிரகசத்திருஷ்டதயம்மன் வெட்டி வெறிந்தான். பரத்துவாஜகோத்திரத்தில் பிறந்ததுரோணரிடந்ததுங்கொரவசேனைகள் பயந்தோடினார்கள். அப்படி யோடுவதைக்கண்ட பாண்டவர்களும் திருஷ்டதயம்மன் முதலானவர்களும்சந்தோஷித்தார்கள். சேனைகளோடிவருவதைக்கண்ட அகவந்தாமன் துர்யோதனனைப் பார்த்து, “ஐயா, என் நமதுபடை ஆயுதங்களைவிட்டு ஒடுகிறது” எனபுத்தத்தில் துரோணரிடந்தாரென்றுதான் சொல்லப்பிரியமில்லாமல் கிருபாசாரியாரை “நீர் சொல்லும்” என்றேய, கிருபாசாரியர் அகவந்தாமனைப்பார்த்து, “அப்பா, அகவந்தாமா! பராக்கிரமசாலிவான உன் பிதா பிரமாண்டிரத்தால் அநேகம் சத்துருக்களைக்கொன்று யமலோகத்துக்களாப்பியபோது, கிருஷ்ணரானவர், துரோணர் ஜயிக்கமுடியாத வீரபராக்கிரம முடையவரென்றுகண்டு, பாண்டவர்களைப்பார்த்து “இவரைஐயிப்பதற்கோருபாயமிருக்கிறது. அதென்னவென்னால் ‘துரோணரே, உமதுகுமாரான அகவந்தாமன்யுத்தத்திலிப்பொழுதிறந்தான்’ என்று நம்பத்தருத்த சத்தியவந்தான ஒருவன் சொன்னால் துரோணர் தக்கனமே ஆயுதங்களை வெச்சுத்துவிட்டு ரணகளத்தினின்றும்பிரிவிவார். ‘ஆகையால் நியபுத்திரே! பிந்தப்பொய்வார்த்தையை நீர் சொல்லவேண்டும்; இல்லாமற்போனால் யுத்தவீரனியுதுரோணரை ஜயிக்கமுடியாது. ஒருவனைத் தர்மபுத்தந்ததினாலே ஜயிக்க முடியாமற்போனால் தர்மத்தைவிட்டு அதர்மத்தினாலாவது சத்துருவைஜயிக்கவேண்டும்’ என்று சொன்னதைக்கேட்ட பிரகேசன், உன் தந்தை யிடத்தில் வந்து ‘துரோணரே! அகவந்தாமனிப்பொழுது இறந்துபோனான்’ என்று சொல்லத், துரோணர் அதை நம்பாமல் நியபுத்திரரிடம்வந்து, ‘நியபுத்திரே! என் பிள்ளை சண்டையிலிறந்தானோ அது உன்மைதானா? நீ சத்தியவாதிபல்லவா?’ என்று

* சமயத்தினால் சங்கற்ப பூர்வமாகச் சகலத்தையும் வெறுத்து உண்டியை ஒழித்துவிட்டிருந்தான்.